

บุพเพสันนิวาส

รวมแพง

บุพเพสันนิวาส (ปกใหม่)

แต่งโดย รอมแพง

ISBN (e-book) 978-616-312-521-7

จัดจำหน่ายอีบุ๊ค ตุลาคม 2566

ราคา 385 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

บรรณาธิการบริหาร กวิยา เนาวประทีป

กองบรรณาธิการ วนิดา ศิริจิตจันทร์

ศิลปกรรม สรชา โชติชัยนันท์

พิสูจน์อักษร วิมลพรรณ ไอนุช

ออกแบบปก ไฉไลรัตน์ สุวรรณเมธิกุล

จัดทำโดย

บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

จัดจำหน่ายในรูปแบบสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์โดย

GREAT MEDIA AGENCY CO.,LTD.

บริษัท เกรท มีเดีย เอเจนซี จำกัด

เลขที่ 85 ซอยบรมราชชนนี 75 แขวงบางระมาด

เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ : 0-2433-7755 โทรสาร : 0-2433-7703

คำนำสำนักพิมพ์

แค่ได้ยินชื่อเรื่อง “**บุพเพสันนิวาส**” ก็น่าสนใจแล้ว ยิ่งรู้ว่าเป็นเรื่องราวสมัยกรุงศรีอยุธยา ก็นึกไปว่าเรื่องราวคงจะออกแนวพีเรียดที่มีความโรแมนติกมาก ๆ แน่เลย แต่เมื่อได้อ่านเรื่องนี้แล้วก็พบว่า มีหลายอรรถรสเลยทีเดียว ไม่ว่าจะเป็นบู๊เล็กน้อยแต่พองาม เศร้าเคล้าน้ำตา ตลกโปกฮา และหวานซึ้งตรึงใจ นอกจากนี้ผู้แต่งยังสามารถเชื่อมโยงเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์กับตัวละครที่สมมติขึ้นได้อย่างสอดคล้องและกลมกลืนเป็นอย่างมาก

“**บุพเพสันนิวาส**” เรื่องนี้อ่านสนุกจนวางไม่ลงเลยทีเดียว หากไม่เชื่อก็คงต้องขอให้ลองพิสูจน์ดูว่าจะเป็นจริงหรือไม่ เพราะแค่ตอนแรกที่ได้อ่านก็เกิดอาการติดหมัดขึ้นเสียแล้ว

กองบรรณาธิการ

มกราคม 2555

คุยกับผู้เขียน

นิยายเรื่องนี้เป็นนิยายที่ดิฉันถนัดจนกระทั่งผลงานจากการที่ได้ศึกษาหาความรู้ตลอด 3 ปีที่ผ่านมา และเมื่อมีใครมาสัมภาษณ์ถึงโครงการในอนาคต ก็มักจะพูดถึงแผนการที่จะเขียนเรื่องราวย้อนยุคสักเรื่องแทบทุกครั้ง และในที่สุดก็กลายเป็นเรื่องนี้

มีใครหลาย ๆ คนได้ถามดิฉันว่า แรงบันดาลใจที่ทำให้เขียนเรื่องบุพเพสันนิวาสนั้นคืออะไร ทำไมต้องเป็นยุคพระนารายณ์มหาราช ซึ่งเป็นคำถามที่ดิฉันต้องคิดหนักมากเพราะไม่ได้นึกมาก่อนว่ามีแรงบันดาลใจมาจากที่ไหน แต่เมื่อลองนึกดูอีกทีก็อาจจะเกิดจากข้อความในพงศาวดารเพียงไม่กี่คำ คือคำว่า ‘นักเลงสุรา’ ที่เดินทางไปกับเรือคณะทูตไปฝรั่งเศสในสมัยนั้น เพราะในความคิดเห็นของดิฉันนั้นผู้ที่มีกลิ่นมีอิทธิฤทธิ์น่าจะเป็นผู้ที่ถือศีล การกินเหล้าเมายาอาจจะเป็นเพียงกลอุบายอย่างหนึ่งที่ทำให้คนอื่นรอบข้างตายใจ จากความคิดนี้ก็ขยายออกมาจนกลายเป็นนิยายเรื่องนี้

พล็อตที่วางไว้ตั้งแต่แรกก็ไม่ได้เป็นไปตามที่เขียนออกมา เรียกได้ว่าเขียนตามที่ตัวละครบอกให้ไปก็ว่าได้ ความรู้เกร็ดย่อยต่าง ๆ ที่แทรกเข้าไปในนวนิยาย บางเรื่องก็เป็นเรื่องบังเอิญที่ได้อ่านเจอ บังเอิญจนไม่น่าเชื่อเลยด้วยซ้ำ ชื่อบางชื่อผุดขึ้นมาในหัวแต่ตรงกับความเป็นจริงที่มาเจอในภายหลังอย่างไม่น่าเชื่อ

นิยายเรื่องนี้เป็นนิยายที่เขียนยากมากในความรู้สึกของดิฉัน เพราะเป็นนิยายที่อิงประวัติศาสตร์ วิธีการเขียนจึงต้องใช้ความหมายแฝงเยอะมากซึ่งคนอ่านก็จะสามารถคิดให้ลึกซึ้งได้ถ้าอยากจะได้คิด และดิฉันเองก็พยายามแกะออกมาในรูปแบบของความคิดที่เป็นกลางมากที่สุด

การตีความตัวละครในแง่ของประวัติศาสตร์จึงอาจจะกลายเป็นการเล่าเรื่องธรรมดา ๆ โดยผ่านตัวละครที่มองอย่างคนปัจจุบัน คือเกศสุรางค์ ผู้อยากรู้ อยากเห็นไปเสียทุกเรื่อง กับความเป็นไปในอดีตโดยผ่านเหตุการณ์ต่าง ๆ ในยุคนั้น ดิฉันรู้สึกว่าเป็นเหมือนซีเฮอร์ลาลูแบร์ ที่ทำให้ดิฉันมองเห็นภาพต่าง ๆ ในสมัยนั้นได้กระจ่างขึ้น จนหนังสือเล่มนี้ได้รับรางวัล รองชนะเลิศอันดับสอง เซเวนบุ๊กอวอร์ด ประจำปี 2553 และได้รับโอกาสอื่น ๆ อีกมากมาย

ขอขอบคุณ มิชิ พีเอเอ นก ณ คฤหาสน์ฯ พันทิปดอทคอม สำหรับการจุดประกายอะไรหลาย ๆ อย่างในงานเขียนครั้งนี้

ขอขอบคุณ แก้ว ยินดี และเจ้าเหม่ง สำหรับภาษาฝรั่งเศสโบราณที่ช่วยแปลให้โดยไม่เกี่ยงงอน แม้ว่าแต่ละคนจะมีภาระส่วนตัวมากมายก็ตาม

ขอขอบคุณ คณาจารย์ภาควิชาประวัติศาสตร์ศิลปะ คณะโบราณคดี
มหาวิทยาลัยศิลปากรทุกท่าน

ขอขอบคุณเพื่อนนักแปลนิยาย และนักอ่านในอินเทอร์เน็ตหลาย ๆ
ท่านที่ให้อกำลังใจ ตติง จนได้แก้ไขให้นิยายเรื่องนี้สมบูรณ์มากที่สุดเท่าที่
จะทำได้ นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่มหัศจรรย์มากสำหรับดิฉันที่ได้เขียนจนจบ

และสุดท้ายนี้ขอขอบคุณ บ.ก. สำนักพิมพ์แฮปปี้ บานานา ที่มีอบ
โอกาสทั้งหลายให้ ขอขอบคุณมากมายเลยคะ

รวมแพง

ตอนที่ 1

ไม่อ้วนเอาเท่าไร

“เกิด ตื่นขึ้นตกบาตรได้แล้วลูก” เสียงแหบพร่าด้วยความซอระอ้ง ปลุกพร้อมเคาะประตูอยู่สองสามครั้งแล้วจึงเงียบไป ร่างอวบอ้วนพลิกตัวไปมาอยู่เพียงครู่ก็ผุดลุกขึ้นเดินโผล่เข้าห้องน้ำ จัดแจงล้างหน้าล้างตาและแปรงฟันแล้วจึงเดินลงมาด้านล่าง

คุณยายนวลและคุณลีปangผู้เป็นมารดาของเกศสุรางค์ กำลังช่วยกันล่ำเลียงอาหารคาวหวานไปยังหน้าบ้าน หญิงสาวจึงรีบกุ๊กกิ๊กเข้าไปช่วยอีกแรง ก่อนที่ผู้หญิงต่างวัยทั้งสามคนจะยื่นเรียงกันรอพระสงฆ์ที่เดินเรียงแถวมาแต่ไกล

อากาศยามเช้าของกรุงเทพฯ เย็นสดชื่นพอสมควร ต้นไม้ใบหญ้าเขียวชอุ่มในบริเวณบ้านหลังเล็กนี้สร้างความชื่นตาชื่นใจแก่ผู้อยู่อาศัยและผู้ที่ผ่านไปมาได้เป็นอย่างดี ตั้งแต่เกศสุรางค์จำความได้ผู้ใหญ่ในครอบครัวของเธอจะต้องปลุกเธอขึ้นมาตักบาตรมิเคยขาดแม้แต่วันเดียว จะเว้นช่วงการตักบาตรไปก็เพียงตอนที่ต้องไปศึกษาแดนไกลเท่านั้น หากก็หมั่นไปวัดไทยในต่างแดนอยู่บ่อยครั้ง ด้วยยึดถือคำสั่งสอนและสอนสั่งของผู้ใหญ่ในบ้านและด้วยจิตของตัวเองที่รู้สึกสบายใจทุกครั้งที่ได้ทำเช่นนั้นอย่าง

สมำเสมอ

หลังดักบาตรเสร็จหน้าที่การเก็บล้างจึงตกเป็นของเกศสุรางค์ จากนั้นจึงได้เวลาที่ต้องอาบน้ำแต่งตัวเพื่อเตรียมตัวไปทำงานที่มหาวิทยาลัย ช่วงเวลารับประทานอาหารเช้าจึงเป็นช่วงหนึ่งที่คนในครอบครัวได้พูดคุยกัน

“กินน้อย ๆ หน้อยก็ได้ยายเกด”

“โธ่! คุณแม่คะ ขึ้นกินน้อยเกดก็ไม่มีแรงทำงานสิคะ รู้มั้ยคะว่าอาหารเช้านี้ละสำคัญที่สุด” คุณสิปามองกิริยาเคี้ยวตุ้ย ๆ ของลูกสาวด้วยความอดทนระอาใจ

ลูกสาวของเธอคนนี้ไม่เคยทำอะไรให้หนักใจหรือผิดหวัง เว้นเพียงเรื่องเดียวคือรูปร่างหน้าตาที่ผิวดำมืดไปไกล วงหน้าขาวนั้นอวบกลมจนตาสองชั้นแทบจะเป็นชั้นเดียว คิ้วเข้มแม่เรียวยาวก็ไม่ได้ทำให้ดูดีขึ้นเมื่อมีแก้มหนาอวบแดงก่ำอยู่เสมอ พร้อมได้คางที่สะสมไขมันเป็นชั้น ๆ

ใบหน้าที่เคยแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางอยู่ไม่กี่หนก็มีอันต้องยอมแพ้ไปเพราะความมันย่องที่มาเยือนเพียงผ่านไปไม่กี่นาทีจนทำให้ดูสยดยิ่งกว่าเดิม จะเคราะห์ดีหน้อยก็ตรงที่ไม่มีสิ่วฝ้าราศิใด ๆ มากมายกล้าหากแต่ก็ยากที่จะทำให้ดูดีขึ้นมาได้

หากคุณนวลพูดเสมอว่าเป็นเพียงรูปธรรมนามธรรม ขอเพียงหลานเป็นผู้หญิงที่มีความประพฤติดีก็เพียงพอแล้ว เธอจึงได้แต่กลักรื้อคำพูดทั้งหมดทิ้งมรดกลงคอไป จนนานเข้าก็กลายเป็นความเคยชินและปลงได้ว่าหากจะต้องอยู่ดูแลบุตรสาวที่มีแว่วว่าจะขึ้นคานไปตลอดก็คงจะดีเหมือนกัน อย่างน้อยก็คงจะหมดปัญหาเรื่องที่จะต้องมีความคิดถึงหากลูกต้องแยกตัวไปมีครอบครัวของตัวเอง

เกศสุรางค์อมยิ้มเล็ก ๆ คล้ายว่าตนไม่ได้ดื้อรน หากแต่ก็ไม่ยอม

เดิมอาหารเป็นงานที่สอง เพราะเธอเองก็กังวลเกี่ยวกับรูปร่างของตัวเอง อยู่ไม่น้อยเช่นกัน ครอบครัวของเธอ ณ ตอนนั้นประกอบไปด้วย คุณยาย คุณแม่ และเธอเท่านั้น ส่วนผู้เป็นพ่อหลังเกษียณจากการเป็นข้าราชการ ขึ้นผู้ใหญ่ก็ยกเงินบำนาญทั้งหมดให้กับภรรยาและลูก เพราะได้ตั้งใจ แน่วแน่ที่จะบวชตลอดชีวิต บ่อยครั้งที่ทั้งครอบครัวจะเดินทางไปกราบ ท่านยังวัดป่าที่หลวงพ่อบุญของเธอจำพรรษาอยู่ ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากกรุงเทพฯ นัก

“วันนี้เกิดจะไปอุทยานกับทางกรมฯ แล้วก็ไปพบนักศึกษาโบราณคดี ไปด้วย ที่พักก็เหมือนเดิม สะดวกสบายแน่นอนค่ะ” เกศสุรางค์ลุกขึ้นจาก โต๊ะรับประทานอาหารพร้อมกับกล่าวย้ำอีกครั้งที่เมื่อคืนก็ได้ขออนุญาต ผู้ใหญ่ทั้งสองท่านเรียบร้อยไปแล้ว

“รักษาเนื้อรักษาตัวให้ดีนะหลาน กลับมายายจะทำซ่อมวงให้กิน” แม้จะรู้ว่ามีส่วนทำให้หลานดูขี้ขลาดแต่คุณนวลก็อดไม่ได้ที่จะเอา ของกินมาล่อให้หลานสาวกลับมาเร็ว ๆ เช่นเคย ฝีมือทำอาหารระดับชาววัง นั้นเป็นที่รู้จักในหมู่เครือญาติเพื่อนฝูงสูงอายุล้วนมีบิดามารดาเป็นข้าหลวง ในวังแต่เก่าก่อน รสมือที่กลมกล่อมอร่อยเลิศเช่นนี้จึงทำให้เกศสุรางค์ อดไม่ได้สักที

หญิงสาวส่งยิ้มทะเล้นให้ผู้เป็นยายส่งผลให้ใบหน้ากลมแป้นนั้นดู ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด หลังจากเดินเข้าไปกอดและหอมแม่กับยายเสร็จสรรพ ร่างอวบอ้วนก็คว่ำกระเป๋าดำเดินทางเดินลุยลุยออกจากประตูรั้วเพื่อไป ทำงานที่ทางกรมฯ ได้มอบหมายมา

ร่างอวบอ้วนผิวขาวผ่องเดินช้าลงแต่ก็พยายามเร่งฝีเท้าดีคู่ไปกับ เพื่อน เรื่องฤทธิ์เป็นเพื่อนที่เกศสุรางค์คบหาสนิทชิดเชื้อตั้งแต่เริ่มเรียนระดับ อุดมศึกษาจบจนตอนนั้นกลายมาเป็นเพื่อนร่วมงานที่เข้าหากันเป็นอย่างดี

แม้จะเพิ่งมาทำงานด้วยกันได้ไม่ถึงปี ค็นนั้นนับเป็นคีนที่สองที่ต้องพำนักรออยู่
ในเขตจังหวัดอยุธยา งานที่ได้รับมอบหมายแล้วเสร็จไปเมื่อช่วงเย็นย่ำ
ทำให้ช่วงนี้เป็นช่วงเวลาที่เราอยากจะทำอะไรก็ได้

ส่วนใหญ่แล้วพวกเธอมักจะรวมกลุ่มกันทั้งเหล่าหรือไม่กี่พากันไป
หาของกินในตลาด หากวันนี้มาแปลกที่เพื่อนสนิทของเกศสุรางค์กลับ
ชักชวนให้เดินเล่น จากความยินดีในช่วงแรกกลายเป็นความทรมานเมื่อ
รู้สึกว่าการเดินมาไกลเกินคำว่าเดินเล่นเสียแล้ว

แสงจันทร์เต็มดวงนั้นทำให้พอมองเห็นทางได้ในระยะไกลทว่าทั้ง
สองก็มีไฟฉายคนละกระบอกเพื่อส่องทางให้เห็นชัดเจนมากยิ่งขึ้น อากาศ
ยามค่ำค็นเย็นฉ่ำด้วยลมจากแม่น้ำเจ้าพระยาที่โชยพัดมาเป็นระยะ แต่
เกศสุรางค์กลับมีเหงื่อท่วมตัว พร้อมกับบ่นถึงความเหนื่อยยากลำบากของ
ตนที่เริ่มมีความเมื่อยขบไล่ทรมานมาตามหน้าขา

“โอ๊ย! ไม่ไหวแล้ว เดินมาไกลมากแล้วจะกลับกันเถอะ นี่มันจะถึง
วัดไชยวัฒนารามแล้วนะ”

“แค่นี้ทำเป็นบ่น เดินไปอีกหน่อยก็ถึงแล้ว” เสียงหัว ๆ ตอบขึ้น
ก่อนจะหันไปยิ้มเหมือนเย้ย รูปร่างอวบอ้วนใบหน้าอ้มเิบที่เขาสีเห็นนั้น
กลมแป้นชวนให้คนอารมณ์ดียามได้พบเห็น ประกายตาบิยบิยหัวว่าสนุกได้
จนมองเห็นแนวของความรื่นรมย์ตามวิสัยของคนขี้เล่นทำให้เขาไม่ค่อย
ใส่ใจกับเสียงบ่นนั้นนัก

“ทำไมต้องมาดึก ๆ อย่างนี้ด้วยวะ น่ากลัวจะตาย”

ถึงแม้จะบ่นจื๋มจ่าเช่นใด อีกฝ่ายก็ดูจะไม่นำพา กลับเดินนำเธอไป
ยังโบราณสถานที่ถูกบูรณะจนแทบไม่เหลือเค้าของซากปรักหักพัง

“เรียนโบราณ มาชุดค็นตั้งเท่าไร นี่แกยังกลัวผีอยู่อีกหรือ โอ้เกด”

“ผีนะเว้ย! ไม่ใช่เพื่อนเล่นจะไม่ให้กลัวได้ยังไง ว่าแต่แกเถอะจะ

พาฉันไปทำมิดีมิร้ายอะไรหรือเปล่าเนี่ย พามาซะไกลเดียว”

“ทะลึ่ง! อย่างแกนี่หวังจะให้มีคนมาทำมิดีมิร้ายด้วยหรอ” เสียงพูดเหมือนไม่ตั้งใจนั้นสะกดหูคนฟังจนทำให้ใบหน้าอ้วนกลมซีดเผือดลงก่อนที่จะรีบป้อนสีหน้าให้กลับไปแสดงความทะเล้นเช่นเดิม

“แล้วแกจะพาฉันมาทำแป๊ะอะไรนี่ ทำไมไม่พามาตอนกลางวัน แล้วจักรยานทำไมไม่เอามาด้วย เหนื่อยนะโว้ย!”

“ไหนบอกว่าเป็นไปฝึกยูโดมา แคนี่ทำเป็นบ่น อีกอย่างปั่นจักรยานมามันไม่ได้อารมณ์ เดี๋ยวดีกว่า วันนี้พระจันทร์เต็มดวงเสียด้วยน่าจะเดินเล่นออกอีกอย่างแกอ้วนมากแล้วออกกำลังให้เยอะ ๆ จะได้ผอม ๆ”

เสียงกั๊กหัวเราะทำให้เกิดศุรางค์ต้องฝืนหัวเราะไปด้วย เสียวหน้าคอมันที่เธอมองเห็นสร้างความรู้สึกปวดแปลบในใจได้ทุกที ช่วงนี้เธอจะไม่บ่นอะไรบ้างเลย...ก็ไปแล้วที่เธอมีใจให้ผู้ชายคนนี้ ผู้ชายที่ใจดีและไม่เคยคิดอะไรกับเธอเกินเลยกว่าความเป็นเพื่อน ความหวังที่เคยรีบหรีดดับสนิทไปโดยสิ้นเชิงกับจิตใจที่ยอมรับในมิตรภาพที่เป็นเพียงเพื่อน

คิด ๆ ไปก็ต้องปลงเป็นครั้งที่หลายร้อย เมื่อมองดูหน้าท้องของตนที่หลามออกมาจนก้มอย่างไรก็มองไม่เห็นนิ้วหัวแม่มือของตัวเอง ซึ่งเมื่อเทียบกับร่างสูงเพรียวของเพื่อนสนิทแล้วก็ต้องบอกว่าไร้ความเหมาะสมโดยสิ้นเชิง ทำไมนะ ทำไมเธอถึงไม่รู้จักประมาณการกินของตัวเองตั้งแต่เด็ก

ตอนเล็ก ๆ นั้นอ้วนกลมก็น่ารักดีอยู่หรอกผู้ใหญ่มากมายมาหยอกเอ็นดูชื่นชมในความจ๋มที่น่าเอ็นดู หากเมื่อเติบโตขึ้นมากความน่ารักนั้นก็หายไปจากคำชมกลายเป็นสายตาที่ป่นไปด้วยความขำขันระคนสมเพช จนเธอต้องสร้างกำแพงให้กับตัวเองว่าตนนั้นเข้มแข็งและไม่แคร์สายตาหรือคำพูดของใครทั้งนั้น ทั้ง ๆ ที่ในใจรู้สึกขุ่นเคืองทุกครั้งที่มีมองดูรูปร่าง

หน้าตาของตัวเองจากกระจกเงา

สิ่งที่พอจินตนาการได้ก็คงเป็นใบปริญญาทั้งระดับปริญญาตรี และปริญญาโทที่ร่ำเรียนมาทั้งในและนอกประเทศ กับภาษาต่างประเทศที่เธอสามารถฟังพูดอ่านเขียนได้คล่องถึงสามภาษาไม่ว่าจะเป็นอังกฤษ ฝรั่งเศส สเปน มีหน้าที่ยังพอได้ภาษาญี่ปุ่นอีกนิด ๆ หน่อย ๆ เพราะความที่คลั่งคารานักร้องญี่ปุ่นสมัยยังเรียนมัธยม

การเรียนคณะโบราณคดี วิชาเอกฝรั่งเศส วิชาโทโบราณคดี ทำให้การสอบชิงทุนไปเรียนต่อด้านประวัติศาสตร์ศิลปะที่ฝรั่งเศสเป็นไปอย่างราบรื่น จบจบเรียนจบมาก็ได้รับการบรรจุให้ทำงานในมหาวิทยาลัยทันที การงานและความสามารถของเธอคงเป็นสิ่งที่พอจะกลบเกลื่อนปมด้อยจากรูปร่างหน้าตาที่เข้าขั้นนี้ห่วยลงไปได้บ้าง ทว่าเธอก็ยังอยากจะสวยกว่านี้ทั้ง ๆ ที่พยายามบอกตัวเองหลายครั้งว่าไปเกิดใหม่น่าจะง่ายกว่าการลดความอ้วนหรือทำศัลยกรรม

เรื่องฤทธิ์พิกข์หน้าให้เพื่อนเดินเข้าไปด้านในของโบราณสถานแห่งหนึ่งที่อยู่ท่ามกลางซากโบราณสถานมากมายที่รายรอบ

“ที่เกพยายามพาฉันมานี้จะให้มาวัดไชยวัฒนารามเนี่ยนะ บัดโธ! มาตั้งไม่รู้กี่ล้านรอบแล้ว”

“แต่แกไม่เคยมาตอนดึก ๆ อย่างนี้ใช่มั้ยล่ะ”

เกศสุรางค์มองรอบกายที่สวยงามแปลกตาว่าตอนกลางวันด้วยแสงสปอตไลท์แรงต่ำที่ส่องตัวพระปรางค์ แสงและเงาที่พอเหมาะทำให้บรรยากาศดูนุ่มนวลจนคนที่เหนื่อยหอบเริ่มมีอาการดีขึ้นตามลำดับ

เจตีย์เจ้าฟ้ากุ่มเอียงกระพุ่มเร้าจากการที่เกิดการหลุดตัวหลังเกิดน้ำท่วมใหญ่เมื่อสิบกว่าปีที่แล้ว เพิ่มความขลังขึ้นอย่างแปลกประหลาด หมอบบางลอยอ้อยอิ่งมองเห็นได้เลื่อนรางจากแสงสปอตไลท์ยามค่ำคืน จู๋ ๆ

เกศสุรางค์ก็รู้สึกขนลุกชูขึ้นมาอย่างฉับพลัน

“แก...ฉันหนาว” มืออวบอูมลูบขนแขนที่กำลังสั่นด้วยควม
ว่างโหวงในจิตใจ อีกฝ่ายที่เคยคุ้นกับการออกมายุในยามค่ำคืนเช่นนี้ถึง
กับหัวเราะลั่น แต่แล้วความรู้สึกที่ไม่ต่างจากเพื่อนก็จุใจเข้ามาเช่นกัน
ทำให้เสียงหัวเราะนั้นสะดุดกึก ใบหน้าคมสันหันมองรอบ ๆ ก่อนจะเบิกตา
โพลงเมื่อสายตาได้ปะทะกับบางสิ่งบางอย่างที่เกินบรรยาย

ร่างระเหิดระหงของผู้หญิงวัยกำดัด วงหน้าขาวจนเกือบซีดเหมือน
กระดาษ ผมที่ยาวประปรายมีจะงอยปีกสองข้างตกลงมาเคลี่ยหน้าผากมน
และชุดแต่งกายจีบหน้านางพร้อมสไบบางที่ปลิวตามลมนั้นแม้จะดูเหมาะ
กับสถานที่มากเพียงใดแต่ก็ไม่เหมาะกับสถานการณ์นี้เป็นที่ยิ่ง กิริยา
อย่างเอียงเดินมาเนิบช้าดูงดงามแต่คนที่กำลังมองทั้งคู่กลับไม่ได้รู้สึก
ชื่นชมสักนิด จนเมื่อได้มองมาถึงบริเวณที่น่าจะเป็นขาภาพนั้นก็เลือนราง
จนทำให้ดูคล้ายจะลอยมามากกว่าเดิน

“แกเห็นเหมือนที่ฉันเห็นไหม” เสียงเบายิ่งกว่ากระซิบของเกศสุรางค์
ทำให้เรื่องฤทธิ์เริ่มรู้สึกตัว

“เออ อะ...กลับกัน” กล่าวจบร่างสูงเพรียวก็รีบจำออกจากบริเวณ
นั้นไปทันที ก่อนจะทำกิริยาของนักกีฬาร้อยเมตรวิ่งข้าวไปโดยไม่รอเพื่อน
สาวคนสนิทที่กำลังอ้าปากพะงาบ ๆ เลย

“ฉันก้าวขาไม่ออก บัดโง่เว้ยไอ้เรื่อง!” เสียงที่แทบขาดใจนั้นติดขัด
และหายไปจากลำคอเมื่อร่างเลือนรางเดินใกล้เข้ามาทุกที เหงื่อเม็ดโตที่
ซึมออกมาไหลลงมาถึงลำคอทั้ง ๆ ที่อากาศเย็น วงหน้าเลือนรางของอะไร
บางอย่างที่เธอเห็นเหมือนจะชัดเจนขึ้นจนมองเห็นปากคอดี๋ค้างทิ้งดงาม
ดังรูปวาดทว่าก็ยังพราเลือนจนเกินกว่าจะเป็นมนุษย์ธรรมดา

ร่างเลือนรางที่ค่อย ๆ แจ่มชัดนั้นทำกิริยาล้ำกำลังเดินชมนก-

ชมไม้ดูชมม้วยชมม้วยชายตาและคล้ายจะมองไม่เห็นเกศสุรางค์แม้แต่น้อย
จวบจนร่ามนั้นเดินเลยผ่านและหายลับไปในพระเจดีย์ เกศสุรางค์ก็ถึงกับ
สิ้นเป็นเจ้าเข้า ขาอวบ ๆ เริ่มขยับได้ก็รีบแผ่นกระโจนออกจากที่ตรงนั้นด้วย
ความรวดเร็วโดยที่ร่างกายอวบอ้วนไม่ได้เป็นอุปสรรคแต่อย่างใด

คำว่าชนหัวลูกคือคำที่ตรงกับเหตุการณ์นี้เป็นที่สุด ร่างของเรื่องฤทธิ์
ที่เธอมองเห็นอยู่ลิบ ๆ ทำให้มีกำลังใจที่จะวิ่งมากขึ้นเป็นทวีคูณ และคิด
ว่าชาตินี้เธอคงไม่มีวันวิ่งเร็วเท่าวันนี้อีกแล้ว

“โอ้เรื่องรอดด้วยสิ แก่ไต่บ้า ทั้งฉัน!” เสียงโหวกเหวกที่ดังแหวกมาน
ราตรีนั้นถูกขานรับด้วยสุนัขจรจัดที่หอนรับกันเป็นทอด ๆ ทำให้ยิ่งต้อง
เพิ่มสปีดการวิ่งชนิดที่ว่าล้มตายกันเลยทีเดียว...นับเป็นคำคำคืนที่แสนจะ
สยของและไม่น่าจดจำเป็นที่สุด

รุ่งเช้ารถตู้คันใหญ่แล่นออกจากสถานที่ยี่สิบเป็นตึกพักของทาง
ราชการที่มีไว้สำหรับนักชู้ดคันและนักวิชาการในกรมศิลปากร ตามมาด้วย
รถกระบะติดหลังคาแครีบอยบรรทุกนักศึกษาคณะโบราณคดีที่มาออก
ภาคสนาม ทุกคนต่างเหน็ดเหนื่อยจากงานเมื่อวานจนหลับไหลกันต่อใน
เวลาไม่กี่ชั่วโมง เว้นเพียงหนึ่งหนุ่มและหนึ่งสาวที่ยังคงจ้องนอนกันไม่เลิก

“โอ้เรื่อง แกมันเพื่อนไม่มีน้ำใจ เพื่อนบ้า! เพื่อนเวร!” เกศสุรางค์
คำพึมพำพร้อมกับหันหลังให้เพื่อนด้วยสีหน้าไม่พอใจ

“น่า แกก็ขามันวิ่งมาเองไม่ได้ตั้งใจจะทิ้งแกสักหน่อย มันเห็น
ความควบคุมวะ” เพื่อนยังคงพยายามจ้อโดยการสะกิดป้าอวบ ๆ นั่นเป็น
ระยะ เกศสุรางค์ปรายตามองใบหน้าของเรื่องฤทธิ์เป็นเชิงค้อน ก่อนจะ
ทำใจแข็งด้วยการแสวงหาลับตาขบเบาะนุ้ม

“จอนเป็นเด็ก ๆ เลยนะแก จ้องตั้งแต่เมื่อคืนยันตอนนี่ก็ไม่หายจอน

สักที" เสียงบ่นอุบพร้อมไปกับเสียงหัวเราะของคนอื่นในรถนั้นทำให้พาลโมโหยิ่งกว่าเดิม เธอตุ้มแก้ม ความอ้วนทำให้หญิงสาววัย 25 ปี ดูสูงวัยได้อย่างไม่น่าเชื่อ และหากจะเทียบกับนักศึกษาวิทยาลัยละอ่อนเธอก็คงคราวป้า แต่ก็ไม่น่าจะเป็นที่จะต้องถูกเพื่อนรักตอกย้ำเช่นนั้นเลยสักนิด อารมณ์พาลยกใหญ่ นั้นทำให้เธอทำตัวเงิบ และคิดว่าจะเลิกคุยกับเรื่องฤทธิ์สักสองสามวัน ให้เขาได้ตระหนักถึงความเอาจริงของเธอให้ได้

ความเงิบเข้าครอบงำและความหงุดหงิดก็เริ่มคลายลงเมื่อเครื่องปรับอากาศภายในรถเริ่มเย็นฉ่ำพร้อมกับความเร็วที่เพิ่มขึ้นของเครื่องยนต์ ที่ผู้ขับต้องการใช้เวลาในการเดินทางกลับกรุงเทพฯ วันอาทิตย์เช่นนี้ไม่ว่าใครก็ต้องการรีบกลับบ้านเพื่อให้ได้ใช้เวลาอยู่กับครอบครัวให้มากที่สุด ทุกคนจึงล้วนพอใจกับความเร็วที่ถูกเร่งขึ้นจนน่ากลัวเช่นนี้

เมื่อจิตใจเริ่มสงบเกศสุรางค์ก็อดไม่ได้ที่จะย้อนไปนึกถึงเหตุการณ์เมื่อคืน คงเป็นเพราะอยู่ในช่วงกลางวันฟ้าสว่างจ้าเช่นนี้จึงทำให้สิ่งที่อยู่ในมโนภาพไม่น่ากลัวอย่างที่ควรจะเป็น รูปร่างออร์ชอันแน่นกับวงหน้าหวานละมุนนั้นติดตาเธอจนต้องทอดถอนใจ ถ้าเพียงหุ่นเธอเป็นเช่นนั้น หน้าตาจะสวยได้สักครึ่งของสิ่งที่เธอคิดว่าเป็นวิญญูณในอดีเธอก็คงนอนตายตาหลับ

เสียงรถเบรกกะทันหันจนผู้โดยสารเสียหลักหัวทิ่มไปด้านหน้า ก่อนจะพลิกหงายหลังด้วยแรงสะท้อนมหาศาล คนขับหมุนพวงมาลัยจนรถหมุนคว้างก่อนจะสงบนิ่งไปชั่วอึดใจ เกศสุรางค์ลืมตาโผล่ด้วยความตกใจพลางเหลือบมองเห็นท้ายรถบรรทุกที่จอดอยู่ด้านหน้าซึ่งอยู่ห่างจากรถที่เธอนั่งเพียงเส้นยาแดงผ่าแปด เสียงกรีดร้องที่ดังระงมขึ้นเมื่อครูนั่นหากคาดมิผิดหนึ่งในนั้นต้องเป็นเธอด้วยแน่

ทุกคนหายใจหอบด้วยความตื่นตกใจ หากมิทันจะหายใจหายคอ

ได้ทั่วห้อง ห้องฟ้าที่กำลังสว่างโรจน์มีดครึ้มขึ้นขึ้นมากะทันหัน และมาพร้อมกับเสียงเบรกดังลั่นแสบแก้วหูจากอีกด้านของรถตู้ที่จอดขวางถนนอยู่ ทำให้ทุกสายตาต้องหันขวับไปมองตามเสียงนั้นอีกครั้ง เพียงพริบตาเดียวรถลึบลั่นคนใหญ่คนนั้นก็พุ่งชนรถตู้อย่างแรง เสียงเหล็กที่ครูดไปกับพื้นถนนทำให้เสียงกรีดร้องที่เจียบไปเมื่อครู่ดังขึ้นอีกครั้งพร้อมกับการพลิกตะแคงของรถตู้ที่สุดท้ายก็ถูกบีบอัดด้วยรถบรรทุกรทุกคันใหญ่สองคันพร้อมสถิติของเกศสุรางค์ที่หลุดลอยไป

หญิงสาวร่างระหงที่นุ่งผ้าพิมพ์ลายจีบหน้านางคาดเข็มขัดทองสุกปลั่งทั้งยังหม่นไปสิ้นวณเมื่อละเอียดยุทธะจกจากการไล่เลาะพุ่มไม้ก่อนจะหันไปตวาดผู้ที่วิ่งตามมาด้วยวาทะที่เผ็ดร้อน

“อีผีน อีบรรลัย! เอ็งจกซึกข้าอยู่ไย ประเดี๋ยวผู้อื่นก็จับได้กันพอดี รีบ ๆ เข้า”

“เจ้าคะ แม่นายท่าน รีบแล้วเจ้าคะ” ผู้ที่ตามมาเหวี่ยงหยดกระเซ็นมากกว่าผู้ที่เดินนำลี้วี่สีแดงความหวาดหวั่นวิตกต่อสิ่งที่ได้กระทำเมื่อครู่เพียงไกล่กลุ่มเรือนไทยที่มองเห็นยอดหน้าจั่วอยู่ลิบ ๆ กิริยาร้อนรนนั้นก็คลายลง จัดแจงตกแต่งผมที่กระเซิงเล็กน้อยให้เข้ารูปพร้อมสูดลมหายใจยาว ๆ แกวดากังวลเมื่อครู่หายไปสิ้นมีเพียงแววกร้าวแกร่ง นางผีนยกชายผ้าแถบมาซับเหงื่อของตนพร้อมกับมองซ้ายขวาเล็กล็กอย่างมีพิรุณ

“ปานจะนี่อึดยามคงร้อนใจแล้ว ไม้รู้ว่าผู้ใดสงสัยบ้างฤาไม่ เอ็งทำตัวอย่าให้มีพิรุณเสียวนหนา การนี้จกล้มเพราะเอ็งเอา”

“เจ้าคะ แม่นายท่าน แต่...จกมีคนตายฤาไม่เจ้าคะ” น้ำเสียงหวาด ๆ นั้นทำให้ผู้ที่ยลยินหันขวับไปพร้อมส่งสายตาแข็งกร้าว

“กูกับมึงไม่รู้เรื่อง ไม่รู้อะไรทั้งนั้นแกลงมาเข้าเวจ¹ เข้าใจชัฏๆไม่”

“เจ้าคะ” ความหวาดวิตกของบ่าวในอาณัติสร้างควมรำคาญใจจนทำให้วงหน้าชาววงดงามยิ่งกว่าพระจันทร์วันเพ็ญซีกสีหน้าขมึงทิ้ง

“อย่าได้ทำสิ่งใดให้ระคายใจกู ขึ้นเรือนกันเถิด” เสียงตักน้ำด้วยกระบวยกะลามะพร้าวราดรดเท้าเปลือยเปล่าดังชัดเจนน่าทรมกลางความเจี๊ยบสงัดยามค่ำคืน

“นั่นผู้ใด” น้ำเสียงทรงอำนาจและแสนจะคุ้นเคยนั้นทำให้ร่างบางชะงักชั่วครู่ก่อนจะปั่นสีหน้ายิ้มแย้มเดินขึ้นเรือนไม้อันเป็นที่พำนัก

“น้องเองเจ้าคะคุณพี่ น้องลงไปเวจมาเจ้าคะ ไปกับอ๊อดิน” แสงได้ยามค่ำคืนที่จุดคบไว้ตามมุมเรือนและตะเกียงเคลือบทองแดงดวงเชื่องที่วางไว้แทบทุกศาลาใหญ่น้อยนั้นปรากฏให้เห็นเป็นร่างสูงใหญ่ผิวคร้ามแดด วงหน้าคมสันน่านมองนั้นประกอบไปด้วยรูปลักษณะแห่งบุรุษเพศที่เพียงพอจะให้สตรีทั้งหลายยอมสยบ

คิวเข้มยาวพาดเฉียงรับกับดวงตาใหญ่คมกริบเปลือยตาพับซ้อนสองชั้นชัดเจนหางตาเขิดเล็กน้อยล้อมกรอบด้วยแพขนตาหนาสงให้ดวงตานั้นโดดเด่นคมกล้า จมูกโด่งได้รูปรับกับปากหยักแดงจัดที่กำลังเคี้ยวหมากช้า ๆ กิริยาคายลงในกระเณเคลือบเนียนช้านั้นชวนมอง หมีนสุนทรเทวากบ้าน² ดินเผารินน้ำชาลงในถ้วยใบน้อยแล้วจึงบ้วนด้วยน้ำชาอุ้งจืดอีกรอบก่อนเอ่ยคำ

“แม้กระเถิด ออกเจ้าลงไปทำไมค่ำมีดตีคืน มิกลัวเกรงงูเขี้ยวเขี้ยวขอ

¹ ห้องถ่ายทุกข์หนักเบาส้มัยกรุงศรีอยุธยา ลักษณะเป็นส้วมหลุมนั่งยอง ๆ มีไม้หรือหินพาดรองไม่ให้หลุมถล่ม มักใช้กันเฉพาะคนในสังคมชั้นสูง; จดหมายเหตุลาลูแบร์

² ภาชนะดินสำหรับชงน้ำชา มีพวยเหมือนกา

บ่าวบนเรือนมันมิได้จัดหมอน้ำมูตร³ ไว้ให้ตอกฤฯ” น้ำเสียงเรียบรื้อยนั้น
เพียงพอที่จะทำให้ผู้ฟังปลาบปลื้ม

“คุณพี่มิต้องเป็นกังวลดอกเจ้าคะ น้องปวดหนักมืออยากทนกลืนจน
เข้า อีผีนกไปกับน้องด้วย น้องใครจักไปนอนก่อนหนาเจ้าคะ”

“ไปเถิด” ดวงตามกริบมองตามเรือนร่างระเหิดระหงนั้นไปด้วย
แวตาทที่ติดจะเย็นชา ถึงแม้ในใจจะรับรู้ว่ แม่หญิงผู้นี้พวกผู้ใหญ่ได้หมาย
มั่นที่จะให้ร่วมหลงโรงกับตน ทว่าความรู้สึกสันทสนหาแม่แต่น้อยนิดก็
หาได้เกิดขึ้นในใจไม่ รูปลักษณพิลาสลักษณเกินหญิงใดของแม่หญิงการะเกด
ก็มิได้ทำให้เกิดความหวั่นไหว ต่อให้ร่วมบ้านร่วมเรือนกันเช่นนี้เขาเองก็
พยายามบ่ายเบี่ยงหลบเลี่ยงมาได้จนเกือบครบปี

โชคดีที่คุณพ่อกับแม่นายท่านไม่ได้บังคับข่มใจ ด้วยถือคติปลูก
เรือนตามใจผู้อยู่ผูกอยู่ตามใจผู้นอน หากแม้ว่าจะมีศรีสิทธิวิวิธบรรพที่ชาย
ของเขายังอยู่กับเรือนนี้เขาคงพอใจได้บ้างเสียดายแต่ว่าพี่ชายได้ถูก
เนรเทศไปนอกพระนครเสียหลายปีก่อนหน้าที่แม่หญิงผู้นี้จะมาเยือนเรือน
เสียอีก ทุกข์หนักจึงจำต้องตกอยู่แก่เขา

ด้วยอุปนิสัยของแม่หญิงผู้นี้ไม่ถูกตาไม่ถูกใจเป็นหลายอย่าง ทั้ง
วาจาที่แข็งกร้าวยามจิกเรียกใช้ข้าทาสบริวาร ทั้งไม่เอางานเอาการ แม้
เย็บปักถักร้อยก็มิยอมแตะอ้างว่าตนนั้นสุขภาพไม่ใคร่ดีนัก หากดีแต่ตกแต่ง
ตนเองด้วยเครื่องถนิมพิมพาภรณ์และประทีนเครื่องหอมหม้อยหม้ายชายตา
นั่งหน้าขาวดูน่ารำคาญยิ่งนัก

ร่างสูงใหญ่่นั้นทำที่ท่าจะลุกขึ้นหากต้องชะงักเพียงแค่ว่าเมื่อ
เห็นร่างท้วมของมารดา กับบิดาเดินออกมาจากเรือนใหญ่

³ กระโถนปัสสาวะ อุจจาระ

เรือนนี้ประกอบด้วยเรือนใหญ่และเรือนเล็กเรือนน้อยเสาสุงที่เชื่อมต่อกันด้วยกระดานระเบียงกว้างจนเป็นหมู่เรือนไทยที่ใหญ่ไม่เบา การแบ่งฟากกางกันด้วยศาลาใหญ่อันเป็นที่ที่เขานั่งเคี้ยวหมากจนจัดไปเมื่อครู่ ถัดไปทางขวาของศาลาจะเป็นลับแลเล็กกางกันด้วยฟากไม้ไผ่ขัดแตะบุผ้าฝ้ายอันเป็นที่ตั้งวางของตั้งเตียงซึ่งเป็นสถานที่ทำงานของมารดา ยามจัดสิ่งควบคุมดูแลทุกอย่างภายในเรือนหลังนี้

ด้านหลังลับแลถูกฝาไม้ไผ่ขัดแตะมีเรือนเล็กอันเป็นที่พำนักส่วนตัวของแม่หญิงกระเถิด ญาติห่าง ๆ ทางบิดาที่เป็นกำพร้ามาขอพึ่งใบบุญ และด้วยการสั่งเสียของผู้ใหญ่ที่ล่วงลับด้วยความคาดหวังที่จะเป็นทองแผ่นเดียวกัน แม่มารดาไม่ว่าใครจะเห็นด้วยนักเนื่องจากเห็นฤทธิ์ของแม่หญิงผู้นั้นมามากต่อมากก็ไม่อาจจะตัดใจขับไล่ให้ไปที่ใดได้ หากแต่ก็มีอาจทำใจให้เกี่ยวข้องกันให้แน่นแฟ้นกว่านี้ได้ด้วยเช่นกัน

“คุณพ่อ มีเหตุอันใดถูฯขอรับ”

“เมื่อครู่ พ่อจ๋ายามสามตาว่าจักบังเกิดเหตุอันไม่สมควร จึงนอนไม่ใคร่จักหลับนัก”

“แม่เองก็พลอยร้อใจไปด้วย เหตุว่าคุณพ่อของออเจ้ามีเคยทำนายนสิ่งใดผิดเพี้ยนแม้แต่น้อย”

“ให้ลูกลองจ๋ายามด้วยได้ฤฯไม่ขอรับ” ออญาโหราธิบดีพยักหน้าน้อย ๆ ก่อนจะมาทุดตัวนั่งใกล้หมื่นสุนทรเทวา ลูกชายคนสุดท้องของเมียเอก บ่าวหน้าหอจัดแจงเข้าไปในห้องห้องหนึ่งก่อนจะเดินออกมาพร้อมกับกระดานชนวนและพานแผ่นใบลานที่จดจารตำรามหาทักษาดูดวง อีกทั้งตำราจ๋ายามสามตาที่ตกทอดกันมาหลายชั่วอายุคน ผู้เป็นนายจตุรบุบอกล่าวเจ้าที่เจ้าทางและเทพาอารักษ์ทั้งหลายก่อนจะลงมือจรดแทงหินชนวนคำนวณตามตำราที่ได้รับตกทอดมา

ยังมีทันจะเสร็จสิ้นเสียงโหวกเหวกโวยวายก็ดังขึ้นมาจากด้านล่างของเรือน บ่าวบ้านเจ้าพระยาโกษาธิบดีขึ้นเรือนมาพนมมือไหว้สีหน้าตระหนกเนื้อตัวเปียกโชกไปด้วยหยดน้ำ

“เรือของแม่หญิงจันทรวาดล่มชอรับ เจ้าพระยาท่านให้มาขอความกรุณาท่านกะเกณฑ์บ่าวเรือนนี้ไปช่วยกันงมหาอีแดง ทุกผู้ขึ้นฝั่งได้หมด เว้นเพียงอีแดงที่ว่ายน้ำไม่เป็นชอรับ”

“แล้วแม่หญิงจันทรวาดเล่าเป็นเช่นใดบ้าง”

“ร่ำให้อยูริมฝั่งน้ำชอรับ” มีว่าผู้ใดก็ทราบดีว่าแม่หญิงจันทรวาดบุตรสาวของเจ้าพระยาโกษาธิบดีนั้นว่ายน้ำไม่แข็งนัก หากเมื่อได้ยินเช่นนี้ก็พาให้โศกโศกกันไปเปลาะหนึ่ง พลันหมื่นสุนทรเทวกก็สั่งการให้ทนายหน้าหอของตนลงไปตามบ่าวไพร่ผู้ชายเพื่อที่จะไปช่วยกันงมหานางแดงบ่าวคนสนิทของแม่หญิงจันทรวาด

“พวกเอ็งได้ยินๆไม่ น่าเจ็บใจนัก เหตุใดไม่เป็นตัวนางผู้นั้นที่จกหายไป” น้ำเสียงเบาเท่าเสียงกระซิบนั้นดังขึ้นมาจากผู้ที่มีความงามพิสดาร แม้วางหน้าคงามจะบึ้งตึงแต่ก็มิได้ทำให้ความงามนั้นลดลงสักน้อยนิด

“แต่...อีแดง อีแดงจักเป็นอันใดๆไม่เจ้าคะ แม่นายท่าน”

“ช่างมันปะไร หน้อย! คิดจะมาเทียบเคียงกู อยากรเป็นแม่หญิงเคียงเรือนของพี่หมื่นท่านจนตัวชืดตัวสั่น มันก็ต้องเจอเยี่ยงนี้ถึงจักสามเจ้าพระยานันก็ช่างกระไร มาว่าราชการบ้านเมืองยังอุตสาหะพาลูกสาวมาเร่ขายเป็นของแถมด้วย หน้าไม่อายทั้งพ่อทั้งลูก”

“ถ้ามันตาย มันจักกลายเป็นผีมาหลอกข้าเจ้าๆไม่เจ้าคะ” ร่างท้วมของนางผินสั่นเทา ภาพเหตุการณ์ที่เพิ่งผ่านมาไม่นานเริ่มหลอกหลอนนาง สีหน้าตระหนกของอีแดงกับแม่หญิงจันทรวาดยังคงตราตรึงอยู่ใน

ความทรงจำ

“เหลวไหล หุบปากบัดเดี๋ยวนี้อีผีน ถ้าเอ็งยังไม่อยากถูกหม้อเยี่ยวของกูตบปาก อีแยมเอ็งด้วยอย่าได้ปริปากไป จงทำเหมือนไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น ห้ามมิให้พูดจากันทั้งสองคน เข้าใจๆไม่” ผู้พูดเริ่มหอบถี่ขึ้นด้วยโรคร้ายส่วนตัวและความเครียดที่เข้าเกาะกุมความหวาดกลัวที่จะถูกจับได้นั้นมีอยู่ว่าความมืดบอดของจิตใจกลับกลบไปเสียสิ้น “พวกมันไม่เป็นอันใดดอก ไม่ต้องกลัวไป นี่เป็นแค่เพียงการสั่งสอนกมิดได้ต้องการให้ผู้ใดถึงตาย ผู้คนออกครี๊ดไปก็ต้องช่วยพวกมันได้แน่ เสื้อผ้าเปียกฝังดินลึกแน่แล้วๆอีผีน”

“ลึกแล้วเจ้าคะ รับรองมีผู้ใดขุดเจอแน่นอนเจ้าคะ” เสียงสั้น ๆ ของผู้ที่อยู่ใต้บังคับบัญชายิ่งทำให้หงุดหงิด โชคดีที่ผมของนางผีนเกรียนสั้น หมิ่นสุนทรเทวาจึงมิได้สังเกตว่าปีกผมของนางเปียกชุ่ม

“เอาเถิด ค่าที่มึงช่วยกูแค้นันให้หายขัดข้องซุนใจ กูเตรียมผ้าใหม่ไว้ให้แล้ว อีแยมด้วยหนาขอบใจพวกมึงมากที่อยู่กับกมูมาตลอด เมื่อใดที่กูสุขสมหวังตั้งใจ จักไม่ลืมพวกมึงเลย” ปรกายตามาตามหมายของผู้เป็นนายทำให้บ่าวทั้งสองต้องหันมาสบตากันด้วยความกังวล หากด้วยดูแลกันมาตั้งแต่เล็กแต่น้อยและหอบหิ้วกันมาจากเรือนเดิม ทำให้เกิดความผูกพันกับเจ้านายจนแทบจะผูกวิญญานภักดี แม้รู้ว่าสิ่งที่นายสั่งให้ทำนั้นไม่ถูกไม่ควรแต่ก็ยากที่จะขัดขึ้นได้

ตอนที่ 2

แม่หญิงวิปลาส

เสียงนกกาไต่บ้านขานรับกันเป็นทอด ๆ ฟ้ายังคงมืดสลัว ร่างบางของแม่หญิงการะเกดพลิกซบหมอนแข็งสีเหลืองยาวหลับไหลอย่างเป็นสุขในขณะที่บ่าวทั้งสองตื่นขึ้นจัดแจงเก็บเสื้อสาดเตรียมเดินลงเรือนใหญ่ แสงไฟที่ยังคงจุดสว่างไปทั่วเรือนทำให้นางทั้งสองต้องหันมามองตากัน พร้อมกลืนน้ำลายอย่างห้วนใจ

ร่างของเจ้าของเรือนทั้งสามที่จวบจนบัดนี้ยังมีได้หลับไหลนั่งนิ่งดูกำลังตริกตรอง พลันดวงตาคมของหมื่นสุนทรเทวาก็กวาดมาเจอร่างบ่าวของแม่หญิงการะเกด

“พวกเอ็งทั้งสองคนมานี่” เสียงกรำว้นนั้นราวจะข่มขวัญอยู่ในที่ “เมื่อย่ำค่ำเกิดสิ่งใดขึ้น พวกเอ็งรู้ฤาไม?”

ร่างของบ่าวทั้งสองคนสั่นเทาอย่างมีพิรุณชวนให้ปักใจเชื่อว่าแม่หญิงการะเกดจะต้องมีส่วนร่วมในโศกนาฏกรรมครั้งนี้อย่างแน่นอน

“พวกเอ็งรู้ฤาไม่ว่าอีแดงมันตายแล้ว” นางผินตาถูกโหลงโพงหน้าค่อนข้างเหลื่อมแบนนั้นขีดเผือดจนผิวที่ดำคล้ำเปลี่ยนไปจนเห็นได้ชัด

“มีสิ่งใดที่พวกเอ็งจักบอกพวกกูฤาไม?” ออกญาโหราธิบดีถามเน้น

ย่าจันบ่าวทั้งสองฟูบนิ่งหมอบต่ำหากไม่เอ่ยปากแม้เพียงครั้งคำ ผู้เป็นนาย ทั้งสามมองหน้ากัน ดวงตามีแววรับรู้ทั้งหมดเป็นไปอย่างที่ห้วนใจไว้

“ไปเรียกแม่หญิงการะเกดมาบัดเดี๋ยวนี้” คุณหญิงจำปาสั่งบ่าวที่นั่ง หมอบอยู่ห่าง ๆ ด้วยน้ำเสียงที่เคร่งเครียด

“แม่หญิงยังไม่ตื่นเจ้าคะ”

“ปานนี้แล้วยังมียอมตื่น นี่ข้าคงจักปล่อยปละละเลยมากเกินไป เสียแล้ว ไปอืปริกไปปลุกแม่หญิง” น้ำเสียงเด็ดขาดนั้นทำให้บ่าวคนสนิท ของแม่หญิงการะเกดไม่กล้าเอ่ยคัดค้านขึ้นมาอีก ได้แต่หมอบนิ่งด้วยความ รู้สึกร่อน ๆ หนาว ๆ หวาดกลัวจนแทบขาดใจ

เพียงครู่เสียงอาละวาดคำทอบ่าวก็ดังขึ้น ชวนให้คุณหญิงจำปา หงุดหงิดทบทเท่าทีคุณ หากมิเคยรับปากมารดาของแม่หญิงผู้นี้ก็แทบจะ ลูกขึ้นไปขับไล่ผู้หญิงที่สร้างเสียดให้เกิดขึ้นกับวงศ์ตระกูลออกไปให้พ้น เสียจากเรือน คนทั้งสามต่างอิงกันไปด้วยความโมโหและอา

“อเจ้าข้าระความไปเกิดหนาพ่อเดช แม่ทนมัโหวแล้ว” คุณหญิง จำปาผุดลุกขึ้นก่อนจะเดินเข้าห้องไปด้วยท่าที่ขุ่นใจ

“เป็นเช่นนั้นแล้ว คงมีต้องกล่าวถามกระไรให้มากความกระมังขอรับ คุณพ่อ”

“มิได้ เรายังมิรู้แน่ว่าแม่หญิงกระทำจริงฤๅไม่ ควรไต่สวนทวนความ ให้แน่ชัดก่อนแล้วจึงตัดสินใจว่าจักทำเยี่ยงใด หยิกเล็บก็เจ็บเนื้อ อย่างน้อย นานก็เป็นญาติเรา” ผู้เป็นลูกฟังแล้วได้แต่ถอนหายใจ

ร่างของแม่หญิงการะเกดเดินระหัดระทายเนิบช้ามิได้เร่งร้อนสีหน้า นั้นปราศจากความพริ้นพริ้ง และไม่ปรากฏวีแววของความตระหนกแม้ เพียงกระพริกเดียว

“กระไรกันเจ้าคะ ถึงให้บ่าวไปปลุกหลานตั้งแต่ยังไม่ย่ำรุ่ง”

“ไม่ย่ำรุ่งเยี่ยงใด ไก่ขันออกสระเทือนฟ้าสะเทือนดิน” หมื่นสุนทรเทวาสวนกลับด้วยความรำคาญ ก่อนจะจับจ้องร่างที่งดงามนั้นด้วยสายตา ซึ่งซังอย่างชัดแจ้ง พลอยให้ผู้ถูกมองตะลึงงันด้วยความใจเสีย วงหน้าผุดผ่องหันขวับมามองร่างสั่นเทาของสองบ่าวที่หมอบอยู่ด้วยความขัดเคือง

“อ๊ะยมั้ กับอีผีนไปทำอะไรฤๅเจ้าคะ”

“นั่นลูกก็ต้องการจักถามออเจ้า” โดยปกติแล้วออกญาโหราธิบดีค่อนข้างจะกล่าววาจาอ่อนโยนกับหลานสาวกำพร้าผู้นี้ หากวันนี้นั้นเสียงนั้น เข้มข้นจนผู้เป็นหลานต้องรีบคุกเข่าคลานเข้ามากราบใกล้ ๆ

“จักถามความอันใดก็ถามมาเถิดเจ้าคะ หลานจักตอบคุณลุงอย่างสุดกำลังเจ้าคะ” กล่าวพลางส่งยิ้มไม่เห็นไรฟันให้แก่ผู้ใหญ่วัยด้วยกิริยาพองามอย่างประจบประแจง จนแสงแข็งกร้าวจากดวงตาของผู้มีศักดิ์เป็นลุงอ่อนลงอย่างเห็นได้ชัด น้ำเสียงที่ถามไถ่จึงนุ่มนวลลงไปกว่าครึ่ง

“ออเจ้ารู้ฤๅไม่ว่าเมื่อคืนเกิดสิ่งใดขึ้น”

“เกิดสิ่งใดฤๅเจ้าคะ” หน้าตาใสซึ้งงดงามนั้นทำให้ผู้มองเริ่มลังเล

“อีแดง บ่าวของแม่หญิงจันทร์วาดตายเสียแล้ว”

“คุณพระคุณเจ้าช่วย!” กิริยาขมื่อเรียวทาบอกรอบหุ่ยนดูจวบงามนั้นดูตระหนกตกใจอย่างแท้จริง สีหน้าที่เศร้าละห้อยนั้นชวนให้น่าสงสารสมจริงสมจัง

“เมื่อหัวค่ำเพิ่งเห็นกันอยู่หัด ๆ โถ อีแดง แล้วนี่มันเป็นอะไรตายฤๅเจ้าคะ” แกวตาใสสบตาหมื่นสุนทรเทวาและเจ้าพระยาเจ้าของเรือนอย่างไม่วันทรงเพียงเท่านี้หมื่นสุนทรเทวาก็รู้เท่าทันและรู้ว่าด้วยความเอ็นดูที่มีมาแต่เดิม คุณพ่อของเขาคงจะต้องหลงกลนางผู้นี้เข้าอีกแล้วเป็นแน่ ร่างสูงใหญ่จึงผุดลุกขึ้นอย่างรำคาญใจ

“หากมีรู้เรื่องก็ดีแล้ว วันพรุ่งอย่าลืมไปงานศพของอีแดงด้วยก็

แล้วกัน”

“ไปทำไมเจ้าคะ ญาติก็มีใช้” เสียงหวานนั้นถามขึ้น จนคนบอกอึ้งไปอีกรอบในความใจจัดใจดำของอีกฝ่าย

“ถ้าเช่นนั้นก็ตามใจขอเจ้า ลูกใครจักไปอาบน้ำเตรียมตัวถวายงานขอรับคุณพ่อ เหนื่อยแปลมาเป็นนาน” ออกญาโหราธิบดีมองตามร่างสูงใหญ่ของลูกชายด้วยแวตาคือเป็นกังวลก่อนจะถอนหายใจช้า ๆ

“หากมีสิ่งใดแล้ว หลานใครจักกลับห้องแล้วหาเจ้าคะ หน้าตายังมิได้ล้างฟันยังมิได้ถู ก็ถูกเรียกให้มารับรู้เรื่องน่าเศร้าเสียแล้ว” ร่างดงามค่อย ๆ ลูกเอียงย่างห่างออกไปพร้อมบ่าวทั้งสองที่เดินตามด้วยท่าทีอันมีพิรุณและมียอมสบตาผู้ใด

พระยาราชครูหรือออกญาโหราธิบดีของเรือนรับเดินตามหลังลูกชายเข้าไปในห้อง ร่างสูงใหญ่ที่เตรียมผลัดผ้าด้วยส้อมรับผ้าที่ทนายหน้าหอส่งให้ชะงักเมื่อเห็นร่างของผู้เป็นบิดาก่อนจะพยักหน้าให้ทนายหน้าหอออกจากห้องไปก่อนเพราะทราบดีว่าบิดาคงจะต้องการมากล่าวในสิ่งที่ไม่ควรให้ผู้อื่นต้องรับรู้ด้วยแน่

“พ่อเดช พ่ออยากจักขอ”

“ผู้ทำผิดไยมิต้องรับผิดชอบขอรับคุณพ่อ” ความเถรตรงของผู้เป็นลูกซึ่งอยู่ในใจมานาน ทำให้ท่านต้องถอนหายใจยาวอีกครั้ง

“แม่หญิงผู้นี้เกิดมาอาภัพนัก พ่อแม่ตายเสียแต่นางยังไม่รู้ความเท่าใดนัก กว่าที่เราจักรับเข้ามาร่วมเรือนก็ต้องผจญกับญาติพี่น้องที่คอยทิ้งเสียยิ่งกว่าแรงกา ขอเจ้าอาจจะเห็นว่าพ่อเมตตานางอยู่มากก็เพราะเหตุนี้ด้วย แต่...ผู้กระทำความผิดก็ต้องได้รับผลการกระทำของตัวเอง ขอเจ้าจำนตักฤๅณะกาลี้ได้ฤๅไม” แวดตาทุนมั่วของผู้เป็นลูกกระจ่างแจ้งในบัดดล

มนต์บทนี้ตกทอดมาทางตระกูลของเขามาเนิ่นนานเปรียบดังคำสาปแช่งต่อผู้กระทำผิด เศษผ้าของนางแดงในวันที่ตายตกจะเป็นสื่อวิญญาณที่ชักนำให้ผู้ที่ทำร้ายนางต้องเกิดความประหวั่นพรั่นพรึงยิ่งมู่งร้ายมากเพียงใดก็จะต้องพบเจอสิ่งที่ยิ่งกว่าความตาย หลายครั้งหลายคราที่ใช้มนต์บทนี้แล้วผู้ที่กระทำความผิดถึงกับวิกลจริตวิปลาส บ้างก็ตายตกตามกันไปเลยทีเดียว

ความเชี่ยวชาญในด้านกลืนสมานธิของออกญาโหราธิบดีรวมไปถึงบรรพบุรุษแต่เก่าก่อนเป็นที่ประจักษ์ชัดต่อบุคคลทั่วไปพอ ๆ กับการสามารถด้านกายภาพกลอน จนสามารถถวายงานสนองพระเดชพระคุณเหล่ากษัตริย์หลายต่อหลายพระองค์ตั้งแต่พระเจ้าปราสาททองลงมา มีเพียงหมื่นสุนทรเทวาเท่านั้นที่ยังคงเก็บจำความสามารถเช่นนี้ อีกทั้งหน้าที่การงานที่มีได้เจริญรอยตามบิดาก็ยิ่งทำให้ผู้อื่นคาดคิดไม่ถึงว่าจริง ๆ แล้วกลืนสมานธิของผู้เป็นบุตรคนที่สองนี้กลับเชี่ยวชาญและแข็งแกร่งยิ่งกว่าผู้เป็นบิดาเสียอีกด้วยซ้ำ

“หากแม่กระเณดมิได้เป็นผู้สั่งการมู่งร้ายกับผู้อื่นมนต์นี้ก็มิอาจจักทำลายนางได้ แต่หากนางผิดจริงมนต์บทนี้ก็จักทำหน้าที่ของมัน!”

“เมื่อใดฤฯขอรับ”

“สวดศพวันสุดท้ายของอีแดง” ผู้เป็นพ่อกล่าวจบก็ก้าวซ้ำ ๆ ออกจากห้องไปด้วยจิตใจที่หนักอึ้ง หากก็คาดหวังอย่างเลือนรางว่าหลานห่าง ๆ ของท่านจะมีได้เป็นตัวการ เพราะท่านมั่นใจว่ามนต์อันศักดิ์สิทธิ์จะมีทำอันตรายใด ๆ ต่อผู้ที่บริสุทธิ์

เสียงมนต์แปลกประหลาดที่สวดตั้งแต่ยังไม่รุ่งสางสร้างความรู้สึกอึดอัดมากมายให้แก่แม่หญิงกระเณด แม้ใจจะบอกตัวเองให้เข้มแข็ง

เพียงใดหากความหวาดหวั่นก็มาเยือนเป็นพัก ๆ ใครจะรู้อย่างที่ตั้งแต่นางแดงตายไปนางหลับไม่ลงแม้สักคืน ความผิดที่กระทำไปชั่ววูบได้กลับมาย้อนทำร้ายจิตใจอย่างแสนสาหัส บัดนี้นางรู้แล้วว่าสิ่งที่ทำลงไปร้ายแรงยิ่งนัก ร่างกายที่อ่อนแออยู่แล้วก็ยิ่งทรุดหนัก นางผินและนางแย้มผลัดกันคอยดูแลทั้งวันทั้งคืนกลืนยาหม้ออบอวลไปทั้งห้องยิ่งทำให้พะอืดพะอมจนพานกินข้าวกินปลาไม่ลงเข้าไปอีก

จวบจนวันนั้นวันที่นางรู้ว่าออกญาโหราธิบดีและหมื่นสุนทรเทวจะทำพิธีสาปแช่งผู้ที่ทำให้นางแดงต้องตายก็ยิ่งพาให้หวั่นใจนัก เสียงสวดเด่นชัดเข้ามาจนคนที่ร้อนรุ่มในใจสุดแสนจะทรมานเรื่องที่โชมตัวและความพยายามที่จะไม่กรีดร้องนั้นสร้างความตระหนกให้กับนางผินยิ่งกว่านางแย้ม ด้วยนางนั้นเป็นผู้ปล่มเรือแม่หญิงจันทรวาดกับมือตัวเอง

นางแย้มเองที่รับรู้เรื่องราวโดยตลอดก็พลอยประหวั่นพรั่นพรึงไปด้วย หากนางผินก็มีได้ป่วยไข้อันใดมิเพียงอกใจที่สิ้นไหวกว่าปกติเพราะความร้อนตัวเท่านั้น พลันบ่าวทั้งสองก็ต้องช่วยกันจับร่างกายอันแบบบางของแม่หญิงการะเกดที่เริ่มดิ้นรุนแรงและตาเหลือกค้าง

“มัน...มันมาแล้ว มันมาแล้ว”

“ผู้ใดเจ้าคะ ผู้ใดมา มีมีเจ้าคะ”

“อีดแดง อีดแดงมันมาเอาชีวิตกูแล้ว” เสียงหอบหืดดังฮึด ๆ ของแม่หญิงการะเกดกับดวงตาที่เหลือกว้างทำให้บ่าวทั้งสองร้องไห้ระงมพยายามกอดขาและแขนแม่นายของตนไว้อย่างสุดกำลัง ครั้นจะไปบอกกล่าวให้ผู้อื่นช่วยก็เกรงว่าจะถูกมองอย่างจับผิดจึงได้แต่กลักริ้นไ้และสวดมนต์ภาวนาให้ทุกอย่างผ่านไปด้วยดี

“เหตุใดมิเป็นบ่าว บ่าวสงสารแม่นายท่านเหลือเกิน แม่นายเจ้าขา บ่าวเป็นคนทำเองกับมือ เหตุใดมิเป็นบ่าว” นางผินรำไ้จนน้ำตาแทบเป็น

สายเลือดเมื่อเห็นความทุกข์ทรมานของผู้เป็นนาย

จวบจนฟ้าสว่างคาตาทุกอย่างก็ไม่ได้ขึ้นกลับแล้วร้ายลงเมื่อแม่หญิง
การะเกดตื่นด้วยแรงเหวี่ยงสุดท้าย เสียกระดูกในลำคอกับอาการเกร็งไป
ทั้งร่างจนความงดงามที่เคยมีแทบหมดสิ้นไป ทำให้นางผินและนางแย้ม
ร้องไห้โฮใหญ่แต่ก็พยายามอุดปากตนไว้ เสียขวัญมนต์กฤษณะกาลียังคง
ดังแว่วเข้ามาในห้องยิ่งสร้างความหวาดหวั่นให้แก่พวกนาง

ฟ้าที่สว่างพลันมีดมืดลงราวกับกำลังเกิดเหตุอาเพศ พร้อมกันนั้น
ร่างบางบนเตียงก็กระตุกเหวี่ยงก่อนจะแน่นิ่งไปในที่สุด นางผินหายใจหอบถี่
เมื่อพยายามยื่นมือไปยังที่จมูกของนาย แล้วก็ต้อน้ำตาทะเล็ดออกมาไม่
ขาดสายเมื่อไม่รู้สึกลงถึงลมหายใจของแม่หญิงการะเกดอีกต่อไป นางส่าย
หน้าให้กับนางแย้ม ฝ่ายนั้นถึงกับทลุดตัวร้องไห้อย่างสิ้นหวังไร้เรี่ยวแรง
ต่างอยู่ในภวังค์ของความทุกข์จนไม่มีผู้ใดสังเกตเห็นว่า ณ ตอนนี้องฟ้ากลายเป็น
กลับมาสว่างแจ่มเช่นเดิมแล้ว

“ทำเยี่ยงไรกันดี อีผิน พวกเราจักทำเยี่ยงไรดี”

“ข้า...ข้าไม่รู้”

“ไปแจ้งต่อแม่ยายจำปาเถิด”

“ไม่...อย่าเพิ่ง รอดสักนิดเถิดหนา ข้ากลัว” สองบ่าวเฝ้าอดกันร้องไห้
ด้วยความหวาดกลัวในโชคชะตาเบื้องหน้าของตัวเองและเศร้าโศกเสียใจ
ที่บัดนี้นายของพวกนางได้มีอันเป็นไปเสียแล้ว

ความรู้สึกที่วูบไปนั้นคล้ายเป็นเพียงชั่วระยะเวลาจิตใจหนึ่ง เมื่อ
เกศสุรางค์ลืมตาขึ้นมามากครั้ง ทุกสิ่งก็ดูเป็นสีเทาจนเธอต้องหลับตาแล้ว
ลืมตาขึ้นอีกครั้ง เธอรู้สึกเบลอนจนคิดอะไรแทบไม่ออก หมอกสีเทานั้นยังคง
มีอยู่แต่เธอกลับสามารถมองเห็นนิ้วมือนิ้วเท้าของตัวเองได้อย่างชัดเจน...

เฮ้! นัวเท้า

หญิงสาวมองนัวเท้าตัวเองอย่างไม่เชื่อสายตา ก่อนจะไล่ขึ้นมามองมือเรียวด้วยความงุนงง เมื่อจับหน้าท้องอันแบนราบก็ยิ่งพาให้รู้สึกมันหนักขึ้นกว่าเดิม

“เฮ้ย! เอ...หรือเราจะฝันไป ไซ้ ๆ นี่คงเป็นกลางคืนแล้วเรากำลังนอนหลับอยู่ก็เลยฝัน...” สมอที่นั่งงวยพยายมหาเหตุผลมารองรับสถานการณ์ในตอนนั้นและเมื่อหาเหตุผลให้ตัวเองได้ก็ชักจะอยากเห็นหน้าตัวเองขึ้นมาครามครัน ในฝันอะไรก็เป็นไปได้ แม้แต่ความผอมที่เป็นสุดยอดปรารถนา

“เอ...กระจก ไม่มีกระจกบ้างเลยหรือไง นี่ฝันของฉันนะฉันต้องควบคุมได้สิ” คนที่เผด็จการต่อความฝันร้องออกมาดัง ๆ เพื่อว่ากระจกจะโผล่มาให้เห็นดังคำขอ ทว่าร้องจนคอหอยแทบแตกก็ไม่มีกระจกปรากฏให้เห็น หมอกสีเทาเริ่มจางลงจนมองเห็นทางเดินได้เลือนรางและค่อย ๆ แจ่มชัดขึ้นรอบกายของเกศสุรางค์ตอนนี้เบ่งท่งกว้างที่เป็นสีน้ำตาลเทา ดูแห้งแล้งและเว้งว้างทว่าไม่น่ากลัว ด้วยเธอรู้สึกเหมือนมีบางอย่างที่ยึดจ้ำหล่อเลี้ยงทั้งกายและใจพาให้สุขสงบ

“ฝันแปลกแะะ ไม่มีหมูหมากาไก่บ้างเลยหรือไง” เพียงขาดคำแมวดตัวจ้อยก็ปรากฏกายขึ้นมาตรงหน้า

“เฮ้! โชคดีนี่นา โชคดี...โชคดีลูกแม่” แมวตัวน้อยกระโจนเข้าอ้อมอกของเกศสุรางค์ก่อนจะใช้หัวเล็ก ๆ ถูไถ่มือที่ลูบคลำด้วยความรัก หญิงสาวยิ้มแป้นพลางหัวเราะด้วยความยินดี

โชคดีเป็นแมวของเธอที่ตายไปเมื่อหลายปีก่อน เธอจำได้ว่าร้องไห้เสียใจถึงสามวันสามคืนสำหรับการตายของแมวตัวนี้ และตั้งแต่นั้นมาก็ไม่ยอมเลี้ยงสัตว์ใด ๆ อีกเลยด้วยเหตุผลที่ไม่อยากเสียใจเช่นนั้นอีกแล้ว

หากยังมีทันจะชื่นชมกับสัตว์เลี้ยงที่เคยจากไปให้สลดใจ ร่างบอบบางร่างหนึ่งก็วิ่งมาชนเธอ เกศสุรางค์อุทานด้วยความตกใจก่อนที่จะตกใจยิ่งกว่าเดิมเมื่อมือเรียวนั้นจับแขนเธอเขย่าอย่างร้อนใจ

“ออเจ้าช่วยข้าด้วย ช่วยข้าด้วย!”

“เฮ้ย! อะไรของเธอ หนีใครมาเนี่ย” เกศสุรางค์พยายามสะบัดมือที่เหนียวเป็นตุ๊กแกนั้นก่อนจะหยุดชะงักเมื่อมองเห็นหน้าหญิงสาวผู้นั้นอย่างถนัดตา

“หา! นี่ตามมาหลอกมาหลอนถึงในฝันเลยหรือนี่” วงหน้าผุดผาดงดงามนั้นเป็นวงหน้าเดียวกับวิญญาณที่เธอเห็นที่วัดไชยวัฒนารามในคืนก่อน และแม้จะรู้สึกว่ามีมือที่เกาะกุมแขนเธอแน่นเย็นชืดทว่าตอนนี้เธอกลับไม่รู้สึกหวาดกลัวเลยสักนิดด้วยคิดว่าเป็นเพียงความฝัน

“ช่วยข้าด้วย แล้วข้าจะยกสมบัติของข้าทุกชิ้นให้ออเจ้า ช่วยข้าด้วยเถิดหนา”

“เดี๋ยวก่อนสิ จะให้ช่วยอะไร ในเมื่อไม่เห็นมีอะไรเลยสักนิด”

“มีสิ ประเดี๋ยวมันก็มา เรารีบหนีกันเถิด” ท่าที่ตระหนกจนแทบสิ้นสติของหญิงสาวตรงหน้าทำให้เกศสุรางค์ต้องยอมเอออออกห่อหมกเดินตามไปด้วยพร้อมกับโอบอุ้มแมวน้อยโชคดีไว้ในอ้อมแขน เมื่อถึงเดินถึงวังมาได้สักพักเธอก็เริ่มหมดความอดทน

“ถามจริง เราวิ่งหนีอะไรกัน ไม่เห็นจะมีอะไรสักนิด หยุดเถอะหน่อยจะตาย ฝันบ้านี้สมจริงเกินไปแล้วนะเนี่ยทั้งเหนื่อยทั้งหิว” เพียงคำว่าหิวหลุดออกจากปาก ก็ปรากฏตั้งสี่ทองขวางอยู่เบื้องหน้าพร้อมข้าวปลาอาหารคาวหวานพร้อมสรรพทำเอาคนชอบกินอย่างเกศสุรางค์ถึงกับมองตาค้างด้วยความอึ้งตะลึงงัน

“โอ้ว...เลิศ” ข้าว ขนมปัง กับข้าวหลากหลายชนิดทั้งหมูเห็ดเป็ดไก่พร้อม-

สรรพ เครื่องดื่มมีทั้งนมและน้ำรวมไปถึงน้ำอัดลม ขนมมีทั้งของไทยและของเทศวางเรียงรายเต็มตู้ใหญ่ แม้แต่หญิงสาวผู้นั้นก็พลอยหยุดชะงักกลืนน้ำลายด้วยความหิวโหยไปด้วย

เกศสุรางค์วางแก้วโชคดีไว้ข้างตัวก่อนจะนั่งตักชิมข้าวปลาอาหารด้วยความเปรมฤทัย

“โอ้โฮ! สูดยอດ อย่างกับบุฟเฟต์เนาะ อ้าวยืนอยู่ทำไม มากินสิของอร่อย ๆ ทั้งนั้น” หญิงสาวกวักมือเรียกผู้หญิงอีกคนให้มานั่งด้วยกัน หากแต่อีกฝ่ายยังคงยืนลังเลคล้ายกำลังหวาดกลัวสิ่งใดอยู่

“อ้าว! ยืนอยู่นั่นแหละ ไม่กินก็ไม่ใช่ไร ฉันไม่เกรงใจละนะ” เกศสุรางค์ตักอาหารเข้าปากอย่างมีความสุข ก่อนจะเหลือบมองอีกฝ่ายด้วยความแปลกใจนิด ๆ รูปลักษณ์ของผู้หญิงที่เธอเห็นนี้แม้จะไม่ผิดแผกไปจากเดิมแต่ผ้านุ่งผ้าห่มกลับดูสีซีดจาง จนทำให้ใบหน้างดงามนั้นดูซูบซีดกว่าที่เคยเห็น

“เธอชื่ออะไรละ ฉันชื่อเกศสุรางค์” ดวงตาคู่สวยที่แสนหม่นหมองนั้นปรายมองเกศสุรางค์ก่อนจะกลืนน้ำลายด้วยความหิวอีกครั้งเมื่อได้เห็นท่าทีเริ่ดอวยของอีกฝ่าย

“ข้าชื่อกระเถด เป็นลูกสาวคนเดียวของพระยาธรรมาธิบดีแห่งเมืองสองแคว” เสียงตอบกลับนั้นทำให้เกศสุรางค์หัวเราะเบา ๆ

“แต่ฉันเคยเห็นเธอที่วัดไชยวัฒนารามนี่ ไม่ได้เห็นที่พิษณุโลกสักหน่อย สงสัยฉันจะนอนเอยะไปถึงได้ฝันเป็นตุเป็นตะขนาดนี้ แฮ่...” ถึงแม้เจ้าตัวจะปวกใจเชื่อว่าเป็นความฝันแต่ก็อดรู้สึกไม่ได้ว่ารสชาติอาหารที่กินช่างสมจริงเสียเหลือเกิน

“เป็นฝันที่เลิศมากถูกใจจอร์จจริง ๆ ว่าแต่เธอสวยจังเลย ฉันลือชอยากสวยแบบเธอบ้างจริง ๆ นะ”

“เพลานี้ขอเจ้าก็งานหนักงานด้วยแรงบุญ เหตุใดถึงอยากเหมือนข้า
เล่า”

ไม่เคยสักทีที่ใครจะชมว่าเธอสวย ถึงจะฟังแปลกหูไปบ้างแต่เกศ-
สุรางค์ก็ถึงกับหัวเราะว่าอย่างถูกใจ

“แหม...พูดถูกใจ ถึงขั้นจะไม่มีกระจกส่องหน้าตัวเองก็เถอะ แต่แค่
ผอมฉันก็ดีใจมากแล้วละ เสียตายที่เป็นแค่ความฝัน”

“ฝันอะไร สำหรับสติฤาไม” เสียงถามอ่อย ๆ นั้นมาพร้อมท่าที่
ลึงเลที่จะเข้าใกล้ตั้งทองที่เกศสุรางค์นั่งอยู่ เธอจึงรีบพยักหน้าให้อีกฝ่าย

“อ่อยมาก มากินสิ” มือเรียวสั้นเทานั้นควานองไถ่ในถาดทองคำ
มากัดกินด้วยความลึงเล ทว่าเพียงเข้าปากทุกอย่างก็กลายเป็นเถ้าธุลีจน
ต้องถ่มคายออกมาด้วยความทรมาน

“ข้ากินไม่ได้ เหตุไฉนข้าถึงกินไม่ได้!” เสียงเกรี้ยวกราดนั้นทำให้
เกศสุรางค์ถึงกับอ้าปากตาค้าง

“อ้าว! ทำไมเธอกินไม่ได้ล่ะ ในเมื่อฉันก็กินได้...นี่ไง” ว่าแล้วเธอก็
จับน่องไถ่ที่รสชาติสุดยอดเยี่ยมก่อนจะเคี้ยวอย่างมีความสุขให้การะเคดได้
เห็นกันจะจะ

“ข้ากินไม่ได้เลยแม้แต่น้อย ข้ามันบาปหนานัก” น้ำตาเม็ดโตร่วง
เผาะดูเสียอกเสียใจมากมายจนเกศสุรางค์ซีกจะกินต่อไม่ลง หลังล้างมือ
ดื่มน้ำเสีจสรพจึงไม่ยอมแตะของหวานด้วยความเห็นใจที่อีกฝ่ายได้แต่
มอง

“เธอเป็นผีไซ้ไหม เธออยากให้ฉันช่วยอะไรหรือเปล่า ให้ฉันทำบุญ
ไปให้ไหม เอ...แล้วเธอเคยไปเข้าฝันคนอื่นด้วยหรือ ในฝันแบบนี้ละ”

“ฝันอันใดของออเจ้ากัน...” ยังไม่ทันที่เกศสุรางค์จะถามไถ่ให้ได้
ความ เสียงคำรามลั่นก็ดังขึ้นพร้อมความร้อนระอุที่แผ่กระจายเข้ามา

จับปล้นพื้นดินที่การะเกดยืนอยู่ก็กลายเป็นสีแดงจนคล้ายถ่านในเตาไฟที่ร้อนระอุทำให้เธอส่งเสียงกรีดร้องอย่างตื่นตกใจ

“มันกำลังจึกมา ออเจ้าช่วยข้าด้วยเถิดหนา ร่างนั้นข้ายกให้ออเจ้าเพียงออเจ้าใช้ร่างข้ากระทำความดีจักได้แบ่งบาปทุกข์หนักของข้าลงได้บ้าง ทำบุญให้ข้าบ้าง ช่วยข้าด้วยเถิดหนา” มือนั้นเขย่าแขนเกศสุรางค์อย่างร้อนรนพร้อมกับเสียงอ้อนวอน

“ร่างอะไรของเธอ” เกศสุรางค์ถามด้วยความงงง

“ร่างของข้า ข้าหมดบุญแล้วข้ายกให้ ออเจ้าจงไปเถิดหนาข้านักจึกไม่ทันการณ์” จากที่เขย่าตุ้ดั่งอ้อนวอนกลับผลัดด้วยกำลังแรงมหาศาลพาให้เกศสุรางค์ถึงกับลอยคว้างไปในความเว้งว่างอันหาจุดจบมิได้ เสียงกรีดร้องด้วยความตกใจหายลงไปในลำคอเมื่อเห็นภาพลิบ ๆ จากที่ที่เธอเคยยืนอยู่เมื่อครู่

การะเกดกำลังถูกผู้ชายสองคนที่มีผิวกายและนุ่งโจงกระเบนสีแดงชุดกระซางลงหลุมลาวาแดง ก่อนที่ทุกอย่างจะดับวูบลงเกศสุรางค์รู้สึกว่ภาพนั้นดูคุ้นในมนต์สำนึก คล้ายเคยได้ยินเรื่องราวเช่นนี้มาก่อนทว่านึกไม่ออกว่าได้ยินมาจากที่ใด เสียวินาทีนั้นเธอเริ่มเข้าใจสิ่งที่เห็นอยู่ตรงหน้าแต่กลับไม่เข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวเองเลยแม้แต่น้อย

กลิ่นควันไฟที่เตะจมูกทำให้เกศสุรางค์อดไม่ได้ที่จะทำมุขพุดพิตเสียงสวดมนต์แปลก ๆ แ่วมาให้ได้ยินนั้นก็ชวนให้รู้สึกอึดอัด ร่างกายคล้ายกำลังถูกบีบและตีกรอบให้อยู่ในที่แคบจนแทบหายใจไม่ออก แสงสลัวที่ทำให้ต้องกะพริบตาถี่ ๆ อย่างไม่คุ้นเคย ผ้าสีอม ๆ บนเพดานกับฟูกแข็งมีกลิ่นหอมเหมือนหญ้าแห้งยิ่งพาให้ไม่คุ้นเข้าไปใหญ่ เสียงร้องไห้กระซิก ๆ แ่วมาเข้าหูจนต้องเบือนหน้าไปมอง แล้วดวงตาที่หรีหลับอย่าง

ง่วงงุนก็ต้องเบิกโพลง

“เฮ้ย!” สิ่งที่ทำให้เกศสุรางค์ต้องร้องอุทานคือภาพสาวใหญ่ตัวดำ
รูปร่างอวบ ๆ ไข่มุกปิกัดเกรียนเหมือนภาพโบราณปรากฏอยู่ตรงหน้าถึง
สองคน และอีกเสี้ยวนาทีต่อมาทั้งสองคนก็โผกอดกันตัวกลมพร้อมกรีด
ร้องประสานเสียงกันอย่างขวัญเสีย

“แม่นายท่าน! อย่าได้...อย่าได้หลอกหลอนบ่าวเลยเจ้าคะ แล้วบ่าว
จักทำบุญไปให้เจ้าคะ” เสียงสั่น ๆ ของหนึ่งในนั้นหลับหูหลับตาไหว้
ปลก ๆ น้ำตานองหน้า

เกศสุรางค์เองก็สำแดงความตกใจในเสียงกรีดร้องนั้นได้ฉับพลัน
ไม่แพ้กัน เธอกระเด็นตัวขึ้นจากเตียงก่อนจะกระโจนไปอีกฟากหนึ่งของ
เตียงไม่อย่างคนขวัญบิน แม้หน้าตาประตู่ทุกบานจะปิดสนิทแต่แสงสว่าง
จากด้านนอกที่ลอดระแนงเหนือเสาเรือนก็พอทำให้เธอมองเห็นรอบตัวได้
อย่างชัดเจน

ผนังไม้ต่อแบบเข้าลิ้นขัดมัน ไหลลงมายังพื้นกระดานใหญ่กว้างเรียบ
ลื่นมองร่องกระดานก็คล้ายมีปากไม้ขัดแตะรองอยู่ด้านล่าง เตียงที่เธอ
กำลังเกาะอยู่ทำจากไม้ขัดมันสีน้ำตาลเข้มลักษณะคล้ายแคร่มากกว่า
เตียง มีการโยงมัดกับไม้ไผ่สานเป็นตาข่ายรองรับฟูกแข็งที่มีกลิ่นเหมือน
ดอกไม้แห้ง ๆ กับการบูร ยิ่งผสมกับกลิ่นเฟื่อน ๆ ที่ชานอยู่ในปากก็ยังชวน
ให้พะอืดพะอม หม้อดินเผาที่วางอยู่บนถาดไม้ที่ตั้งอยู่ไม่ไกลจากสองสาว
นั้นนัก น่าจะเป็นสาเหตุของความชื้นคอกที่ติดลิ้นอยู่ในตอนนี้ เกศสุรางค์
ใจหายวูบไปอีกครั้งเมื่อก้มลงมองตัวเองและได้เห็นมือของตน แขนและ
มือที่เรียวเล็ก

“ฝัน ฉันต้องฝันไปอีกแน่ ๆ มันต้องเป็นความฝันสิ” มือเรียวยาวหน้า
ตัวเองแรง ๆ จนเจ็บทั้งมือทั้งหน้า ความเจ็บปวดที่ได้รับพาให้เรื้อยแรง

แข่งขาค่อนด้วยความไม่เข้าใจกับสิ่งที่ประสบ เสียงอะอะไวยวายจากด้านนอกทำให้สองสาวใหญ่หน้าตาโบราณย่อนยุคดลาลีเยงจากกันของญี่ปุ่นพร้อมกับแหวกฝ่าม่านลายเปอร์เซียโบราณไปยังประตูอย่างลนลาน จากนั้นก็พากันแทรกตัวออกไปด้านนอกสวนทางกับคนสามคนที่ก้าวเดินเข้ามา สองในนั้นเป็นผู้ชายหนุ่มงามห่มขาว คนหนึ่งนั้นเป็นหนุ่มใหญ่ อีกหนึ่งดูเหมือนจะยังหนุ่มแน่น ห้องที่มีแสงสลัวและควันไฟที่ลอยขึ้นมาตามร่องกระดานทำให้ภาพที่เห็นน่ากลัวจนเกิดสรวงศ์ต้องถอยร่นไปติดหีบใหญ่ที่วางชิดฝา

“อย่าเข้ามานะ! ไม่งั้นฉันสู้จริง ๆ ด้วย” ถึงจะกลัวและระคายคอสักแค่ไหนก็อดไม่ได้ที่จะพูเอาไว้อีก่อน

“ๆแม่เกาะเกิดจกวิปลาไปเสียแล้วเจ้าคะคุณพี่” ผู้หญิงหนึ่งเดียวที่เข้ามาเอ่ยขึ้นพร้อมกับจ้องมาทางเกิดสรวงศ์ด้วยสีหน้าเย็นชา กระแสความเกลียดชังจากสายตาคู่นั้นทำเอาคนถูกมองต้องสะดุ้งกายกระดกหนีด้วยความกลัวและไม่เข้าใจ ร่างสูงใหญ่ของผู้ชายวัยกลางคนนั้นทำที่ท่าเหมือนจะเดินเข้ามาใกล้ทำให้เกิดสรวงศ์ผวาหนักเข้าไปอีก

“อย่าเข้ามานะ! พวกคุณเป็นใคร...ฉันจะกลับบ้าน” อยู่ไม่ได้แล้วว๊วย เกิดสรวงศ์ถลนฝ่าพิมพ์ลายจีบหน้านางวิ่งอ้อมเตียงมุ่งไปทางประตูที่เปิดอ้า แม้จะเห็นว่ามีคนอีกกลุ่มใหญ่ยืนอ้อมมอดดของเข้ามาก็ตาม

“อึนิน อึนัยม จับแม่นายของเอ็งไว้” เสียงทุ้มห้าวดังกร้าวขึ้น ร่างบางที่เฉียดตัวเขาไปเพียงนิดนั้นน่ารังเกียจเกินกว่าที่เขาจะคว้ามือไปจับด้วยตัวเอง บ่าวทั้งสองคนทั้ง ๆ ที่กลัวจนแทบขาดใจก็จำต้องกางกันคว่ำขาคว่ำแขนของนายตนคนละไม้คนละมือ

“ปล่อยนะ ปล่อยสิ เอ๊ะ!” ผ้าแถบที่พันไว้เหมือนจะหลวมหลุดจากการดันสุดแรง ทำให้คนที่ดันต้องคว้าตะปบก่อนที่จะโหว่จำบ๊ะให้ใคร ๆ

แฉวนี้ได้เห็น “เวร! ผ้าจะหลุด ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้นะ”

“แม่นายอย่าดันสีเจ้าคะ”

“แม่นายบ่าบออะไร เอาจะเป็นไฉนเป็นกัน” เกศสุรางค์คว้าชายผ้าแถบ มาพันตัวหลายทบพร้อมกับดึงมาห่มคลุมตัวเองก่อนจะใช้มือจับไว้จนมัน เธอลุกขึ้นสะบัดตัวคนสองคนที่ยึดเธอไว้จนทั้งคู่กระเด็นไปคนละทางด้วย กำลังทั้งหมดที่มี

“ผีเข้า ผีเข้าแม่หญิงการะเกด!” เสียงดังฮือพร้อมกลุ่มคนที่แยกย้าย กระเจายตัว บ้างก็วิ่งหนีร้องลั่น หากยังมีบางคนใจกล้าแอบมองและยืน มองอยู่ ส่วนสามคนที่อยู่ในห้องก็พากันเดินออกมาด้านนอกมองดูเกศ-สุรางค์ด้วยสายตาที่เอือมระอา

กลางแดดเปรี้ยงเช่นนี้ภาพทุกอย่างชัดและกระจ่างแจ้งจนคนที่ ออกแรงอาละวาดต้องยั้งใจไปพักใหญ่ ดวงตาโตนั้นมองรอบกายตัวเอง อย่างไม่เชื่อสายตา กลุ่มผู้หญิงที่เอือมมองเห็นนั้น บ้างก็ตัดผมเกรียนไว้ปิก กันรอบบงน้ามั่นจนเห็นขอบตุงขึ้นเด่นชัดสองข้างหูมีจอนผมยาวเคลีย แก้ม บ้างก็ผมสั้นเพียงต้นคอ บ้างก็ตัดเป็นทรงดอกกระพุ่ม

บางคนที่ย้ำปากค้างก็มองเห็นฟันสีดำเป็นมันอยู่ข้างใน ทุกคนนั่ง โจงกระเบนสีกรักหรือน้ำตาลเข้มห่มผ้าสีนวลแบบคาดอกและตะแบงมาน ผสมกันไป พวกผู้ชายก็ตัดเกรียนหมดทั้งศีรษะบ้างก็ไว้ปิกสองข้างกันริม รอบไว้เหมือนพวกผู้หญิง ล้วนแล้วแต่นั่งโจงกระเบนรังสั่นเหมือนกันหมด และไม่มีใครใส่เสื้อแม้แต่คนเดียว

เกศสุรางค์หันขวับมาทางคนสามคนที่ดูท่าว่าจะเป็นหัวหน้าของ คนทั้งหมด ผู้ชายที่ดูว่าเป็นคนหนุ่มนั้นมีสายตาที่คมกล้าจนเธอไม่กล้า สบตาด้วย มีเพียงชายวัยกลางคนที่ยังพอเห็นแววของความเมตตาซึ่งน่า จะพอพูดจากกันได้บ้าง

“ฉัน...ฉันอยู่ที่ไหน ที่นี้ที่ไหนคะ”

“อ้อเจ้าเป็นอันใดไป ไม่ใคร่สบายเหตุใดจึงไม่นอนพัก” น้ำเสียงแปร่งแปลกที่เปี่ยมด้วยเมตตาทำให้อัจฉินใจที่กำลังพลุ่งพล่านของเกศสุรางค์สงบลงได้บ้าง หากเธอก็ได้แต่มองผู้พูดตาละห้อย

นางผินกับนางแย้มลอบมองตากันก่อนจะก้มหน้าครุ่นคิดอย่างหวาดหวั่น

แม่นายหยุดหายใจไปแล้วแท้ ๆ หากมนต์กฤษณะกาลีก็น่ากลัวเกินไปจนพวกนางไม่กล้าบอกใคร ได้แต่นั่งกอดคอกันร่ำไห้ แล้วจู่ ๆ เมื่อนายก็ลุกขึ้นจากเตียงได้เหมือนมิได้เป็นอะไรเลยแม้แต่่น้อย ช่างน่ากลัวเสียจริง

“ไม่ใช่ ฉันไม่ใช่การะเกด” หลุดปากไปแล้วก็ใจหายวาบ หรือการะเกดจะตายไปแล้ว สมองเธอแล่นเร็วรี่ทั้งสับสนงุนงงและตกใจกับความคิดนี้ หากเธอบอกทุกคนตามความเป็นจริงเธออาจจะเป็นที่สงสัยว่าเป็นผีมาสิงการะเกดซึ่งคงเป็นเรื่องใหญ่อย่างแน่นอน แล้วถ้าหากนี่ไม่ใช่ฝัน การที่เธอได้เจอการะเกดก็คงไม่ใช่ฝันเช่นกัน นั่นหมายถึงเธอได้เห็นจุดจบของการะเกดที่ไม่สวยงามนัก เกศสุรางค์พยายามใคร่ครวญให้ดีที่สุดเท่าที่พอจะคุมสติของตัวเองได้

“หากออเจ้ามิใช่แม่การะเกด แล้วจักเป็นผู้ใดเล่า” หมื่นสุนทรเทวากล่าวถามเสียงเข้มติดจะรำคาญ ในความรู้สึกของเขานั้นท่าทีละล้าละลังขวัญเสียของอีกฝ่ายกลับชวนให้ขัดเคืองตาเป็นที่สุด

เกศสุรางค์มองเท้าตนหรือจะพูดให้ถูกคือเท้าของการะเกดได้มาตั้งแต่ผ่านุงจีบหน้านางที่ยับยู่และโง่งจนรู้สึกได้ว่านอกจากผ่านุงนี้แล้วข้างในคงไม่ได้ใส่อะไรไว้เลย จนมาถึงอกอ้อมได้รูปก็ถึงกับกลืนน้ำลาย รูปร่างของการะเกดสวยสดงดงามยิ่งกว่าที่เธอเคยเห็น แต่อาจจะไม่งดงามเท่าไร

ในสายตาของคนอื่น ๆ ทุกคนถึงได้มองมาด้วยสีหน้าที่แสดงความระแวง
ปนรังเกียจอย่างชัดแจ้งเช่นนี้

“ไม่จริง ไม่ใช่ ฉันไม่เชื่อ” หญิงสาวพึมพำออกมาเพราะเกินจะรับได้
แต่ทุกอย่างกระจ่างชัดเหมือนจริงเกินไป แม้แต่เสียงลมหายใจของตัวเอง
ที่เริ่มติดขัด เธอรู้สึกได้แม้กระทั่งเหงื่อของตัวเองที่ไหลซึมออกมา ทั้งยัง
รู้สึกได้ถึงความร้อนของไม้กระดานแผ่นใหญ่ที่เธอเหยียบอยู่ ความรู้สึก
เหล่านั้นสมจริงจนยากจะเชื่อว่าทุกอย่างไม่ใช่ความจริง แว่เสียงซุบซิบ
ฟังไม่ได้ศัพท์ก็ยิ่งชวนให้คนที่สติกระเจิดกระเจิงรู้สึกว่าตนใกล้บ้าเข้าไป
ทุกที

ตอนที่ 3

จำต้องปรับตัว

เกศสุรางค์สุดลมหายใจยาว ๆ ก่อนจะหลับตาเพื่อตั้งสติ เมื่อลืมตาขึ้นทุกอย่างก็ยังคงอยู่เช่นเดิมลักษณะของผู้คนโดยรอบหากเป็นหญิงก็ค่อนข้างจะอวบสันทัด ที่เป็นชายก็กำยำล่ำสันสูงใหญ่พอสมควร เธอก็มลงมองตัวเองอีกครั้ง ผิวของเธอไม่เหมือนใคร ออกขาวเหลืองล่อตาในขณะที่คนอื่น ๆ ผิวสองสีค่อนข้างคล้ำแดด มีเพียงหญิงสูงอายุที่มีที่ท่าสง่าแต่ตาดูเหลือเกินเท่านั้นที่ผิวพรรณดูนวลตากว่าคนอื่น

“ถ้าเจ้าจักเข้าจริงเจ้าคะ คุณพี่” เสียงของสตรีวัยกลางคนที่กระซิบถามชายที่ดูมีอำนาจที่สุดในที่นั่นทำให้เกศสุรางค์ตาเบิกโพลง

หรือเราจะเป็นผีจริง ๆ เฮ้ย ไม่น่าเรายังไม่ตายนี่หว่า เอ๊ะ หรือเราตายแล้ว คนที่เริ่มไม่แน่ใจในตัวเองชักคลั่งเล หากว่าเธอเป็นผีที่มาสิงร่างของกระแสดแล้วคนพวกนี้รู้เข้าคงหาหมอผีมาไล่เธอเป็นแน่ อาจจะมีหวายนลงอาคมอย่างที่เธอเห็นในหนัง ตาย! เธอต้องตายแน่ถ้าโดนอย่างว่าเข้าจริง ๆ

“จักเป็นได้เยี่ยงใดกันแม่จำปา เรือนนี้ซึ่งสาวยสิญจน์โดยรอบมิว่าภูตผีปิศาจแห่งหนใดก็มีอาจกรายกล้าได้ดอก”

หมื่นสุนทรเทวามองวงหน้างดงามที่แสดงอาการครุ่นคิดพร้อมกับ
จ้องดวงตาคู่สวยที่เปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลาด้วยความสงสัย ท่าที่บาง
อย่างและสีหน้าของแม่หญิงการะเกดผู้นี้ดูผิดแผกไปจากเดิม เจ้าของ
ดวงตาคมกริบจึงหันไปสบตากับผู้เป็นบิดาและมีความเห็นตรงกันว่า
มนต์กฤษณะกาลิঙ্গจะสำแดงอิทธิฤทธิ์เสียแล้ว แม่หญิงรูปงามผู้นี้คิดทำ
สิ่งเลวร้ายจนมีคนตายจริงดังที่สงสัยและตอนนี้ นางคงวิปลาสไปแล้วเป็น
แม่นมแน่!

“ฉัน...คอแห้งอยากดื่มน้ำ”

“ออเจ้าว่ากระไรหนา” เกศสุรางค์มองแต่ละคนด้วยสายตางุนงง
อีกครั้งเพราะดูเหมือนพวกเขาเหล่านั้นจะไม่ค่อยเข้าใจในสิ่งที่เธอพูดนัก
พลอยทำให้หญิงสูงวัยที่มองอยู่ถึงกับถอนหายใจด้วยความเบื่อหน่าย
เหลือกำลัง

“คุณพี่เจ้าคะ เมื่อไม่มีสิ่งใดแล้ว ข้าใครจักลงไปดูว่ามันปรุงสำรับ
ที่โรงครัวเจ้าคะ”

“ไปเถิดแม่เจ้าปา” จากนั้นคุณหญิงจำปาจึงหันไปมองลูกตาดำ ๆ
หลายคู่ที่จับจ้องมองมาก่อนจะออกเสียงเอ็ดบ่าวไพร่ที่ยืนกันหน้าสลอน

“อ้ายอีพวกนี้มามุ่งกระไรกัน ไปไป! ไปทำงาน” เพียงได้ยินเสียง
ตวาดทั้งหมดก็รีบแยกย้ายไปทำงานตามหน้าที่ของตนกันในพริบตา ทุกสิ่ง
อยู่ในสายตาของเกศสุรางค์เธอจึงตัดสินใจเลียนแบบการพูดที่ได้ยินใน
ทันที

“ข้าหิวน้ำ” จริงสินะคำพูดแทนตัวก็ต้องซ้ำเอ็ง ภูมึง แล้วอะไรอีก
หว่า...ตาลอย ๆ หลังกล่าวจบของเกศสุรางค์ทำให้หมื่นสุนทรเทวายังแนใจ
ว่าตนคิดถูก แม่หญิงการะเกดต้องวิปลาสไปแล้วเป็นแน่

“หากใครกินน้ำก็ไปหาน้ำกินสิขอเจ้ามายืนทำกระไรอยู่ แล้วอย่า

“ได้ทำท่าที่แตกตื่นให้ผู้อื่นตกใจเยี่ยงนี้อีก อีผีนกับอี่แยมก็เยี่ยงกันอะอะ
ดั่งกลองเพลพลอยทำให้ทุกผู้ตกอกตกใจไปด้วย มันน่าลงหวายให้หนัก”
เสียงเข้มของหมื่นสุนทรเทวาทำให้นางผินและนางแยมยอบตัวจนติดพื้น
“ไม่กล้าบริปากแม้เพียงครั้งคำ ทว่าเกศสุรางค์กลับเอียงคอฟังด้วยความ
สนใจ สำเนียงและวิธีพูดจาแปลกหูเสียงทุ้มของผู้ชายคนนั้นไพเราะแบบ
แปลก ๆ ชัดกับสายตาที่คมดุโดยสิ้นเชิง

“เข้าไปพักเถิดหลาน ออกมายืนกลางแดดเพลาชาย⁴ เยี่ยงนี้
ประเดี๋ยวจักไม่สบายหนักเข้าไปอีก”

“คงสบายดีแล้วกระมังขอรับ กระเจินวิ่งสะบัดพวงบัวจนกระเด็น
เยี่ยงนี้ ฤาอาจจักมิได้ป่วยไข้จริงเสียก็มิรู้ได้” กล่าวจบคนพูดก็ทำกิริยา
เดินหนีห่างออกไปอย่างรังเกียจเด็ดชั้นที่ในตัวของผู้ที่ตนคิดว่าร่อยเล่ห์
ร่อยมารยา ทั้งให้คนฟังยั้งงงซึมซับจับใจความอยู่อีกพักใหญ่จึงจะเข้าใจ
ถึงความนั้น

เกศสุรางค์สงยิ้มแหย ๆ ก่อนจะเดินละล้าละลังเข้าห้องไปด้วย
ความมึนสุดชีวิต ผู้สูงวัยกว่าได้แต่มองตามด้วยแวตาสงสัยในกิริยาของ
หลานสาว จากนั้นก็ถอนหายใจยาวก่อนจะเดินกลับไปหอร่ายเวทอันเป็น
หอเก็บสมุดคัมภีร์เพื่อوبرิกรรมคาถาต่อให้จบบท

หมื่นสุนทรเทวานั่งเตรียมพร้อมรอบิดาอยู่หน้าพานคัมภีร์เวทแล้ว
เมื่อออกญาโหราธิบดีทูลดั่งลงนั่งทั้งสองคนก็เริ่มوبرิกรรมคาถาต่อด้วย
ศรัทธาอันแรงกล้า คนหนึ่งหวังที่จะให้ผู้ทีกระทำได้รับโทษอย่างสาสม
อีกคนหนึ่งนั้นหวังว่าหลานสาวห่าง ๆ ของตนจะเป็นผู้บริสุทธ์และรอดพ้น
จากอิทธิฤทธิ์แห่งเวทนี้

4

เวลาบ่าย ช่วงบ่าย

เกศสุรางค์แหวกม่านที่กั้นบังเตียงด้านในก่อนจะหลุดตัวนั่งบนเตียง พลันให้รู้สึกอึดอัดเมื่อได้ยินเสียงสวดมนต์ที่ตั้งขึ้นมาอีกครั้งทว่าโชคดีที่ความรู้สึกอึดอัดนั้นได้จางหายไปในเวลาไม่นานนัก ตาก็มองร่างสองร่างที่ค่อย ๆ เดินเข้ามาอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ หนึ่งในนั้นเดินเข้าปราดเข้าไปหยิบป้านน้ำชาดินเผาพลิกถ้วยชาใบเล็กรินน้ำส่งให้มือไม้สั่น ก่อนจะคลานไปเปิดหน้าต่างให้กว้างออกไปด้วยกิริยาที่รีบร้อนลนลาน เท่านั้นเธอก็พอจะเดาได้ว่าสองคนนี้น่าจะเป็นคนรับใช้ส่วนตัวของการะเกดอย่างแน่นอน หญิงสาวยกชาขึ้นนั่งขัดสมาธิจับน้ำชาก่อนจะวางถ้วยชาลงแล้วนั่งเหม่อไปอีกพักใหญ่ด้วยความงุนงงในสิ่งที่ประสมมาทั้งหมด

เรามายู๊ที่นี้ได้อย่างไร ป้านนี้คุณแม่กับคุณยายคงเป็นห่วงเราแะแล้ว ความคิดนั้นก่อให้เกิดความรู้สึกวูบวาบขึ้นมาในดวงใจ เป็นความอาดูรจนถึงที่สุดคล้ายมีลางสังหรณ์ว่าชาตินี้อาจจะไม่ได้พบคนในครอบครัวอีกแล้ว ทั้งไม่เข้าใจในสิ่งที่เกิดขึ้นและสับสนว่าตัวเองจะทำเช่นไรต่อไปดีในสถานการณ์เช่นนี้

เกศสุรางค์พยายามคิดใคร่ครวญว่าก่อนหน้านี้เธอจะเจอการะเกดนั้น เธอกำลังทำอะไรอยู่ หากก็นึกได้เพียงความทรงจำสุดท้ายนั่นคือเสียงจ้อของเรื่องฤทธิ์ในรถตู้และถ้าจำไม่ผิดเธอน่าจะผล็อยหลับไปในช่วงนั้น ซึ่งถ้าหลับก็น่าจะแปลว่าเธอกำลังฝัน แต่เธอก็ได้พิสูจน์แล้วว่าเหตุการณ์ที่กำลังประสบอยู่นี้ไม่ใช่ความฝันอย่างแน่นอน

ถ้าหากเธอเป็นดวงวิญญาณที่เข้ามาเข้าร่วมของการะเกดจริง แล้วเธอตายได้อย่างไร ถ้าเธอยังไม่ตายร่างของเธอละจะมีใครเข้าไปอาศัยเช่นนี้หรือเปล่า และที่สำคัญเธอจะออกจากร่างของการะเกดได้ไหม ถ้าเธอออกจากร่างการะเกดแล้วดวงวิญญาณของการะเกดจะกลับมาเข้าร่วมตัวเองได้หรือไม่ ยิ่งคิดไปก็ให้รู้สึกท้อแท้เหนื่อยใจอย่างหนัก

“เฮ้อ...”

แล้วหากว่าเธอต้องติดอยู่กับร่างนี้ตลอดไปละ เกศสุรางค์ก็น้ำลายลงคออย่างยากเย็นเมื่อนึกมาถึงตอนนี้ เท่าที่มองจากเครื่องแต่งกายสมัยนี้น่าจะเป็นสมัยอยุธยา และเธอก็ค่อนข้างแน่ใจว่าชีวิตที่ต้องติดอยู่กับร่างนี้ในยุคโบราณที่ไร้ความสะดวกสบายเช่นนี้คงดูไม่จืดจางแน่

“เฮ้อ...” สิ้นเสียงถอนหายใจดัง ๆ คำบสอง เสียงหวีดร้องเบา ๆ ของสองสาวก็ทำให้เกศสุรางค์ตื่นจากภวังค์ส่วนตัวชั่วคราว จากนั้นจึงเปลี่ยนอิริยาบถเป็นมองซ้ายขวาน้ำหลังด้วยความสนใจ

ห้องกว้างนี้ตกแต่งด้วยเครื่องเรือนสีทึบ ด้านหน้าที่มีฉากกั้นปูนกันคงเป็นที่พลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเพราะมองเห็นทึบใหญ่วางอยู่ ส่วนที่ติดกันคือม่านที่ทอลวดลายวิจิตรก้นไม่ให้คนนอกมองลอดมายังบริเวณเตียงได้ ถัดออกไปด้านนอกนั้นมีโต๊ะเล็กวางกระจกทองเหลืองขนาดใหญ่ กรอบทองเหลืองที่เป็นรูปดอกโบตั๋นทำให้รู้ว่าคงอิมพอร์ตมาจากเมืองจีน เธอลุกขึ้นเพื่อไปมองให้ชัดเจน แต่คงลุกเร็วไปนิดสองสาวที่เกาะกันราวลูกแฝดถึงกับร้องฮือถอยหนีติดข้างฝาจนน่าขัน

เกศสุรางค์หัวเราะหึ ๆ เมื่อเห็นอากัปกิริยาของสาวรุ่นโบราณทั้งสองคน ซึ่งน่าจะทำให้เธอดูโรคจิตกว่าเดิมเพราะทั้งสองคนนั่งหลับตาปีกอดกันแน่นเลยทีเดียว เธอลุกขึ้นจากเตียงก่อนจะนั่งลงมองโต๊ะเล็กสลักเชิงชายฉลุเป็นรูปดอกโบตั๋นและเถาไม้เลื้อยอย่างสนอกสนใจ โต๊ะเครื่องแป้งที่มาเป็นชุดเข้ากับกระจกหน้าโต๊ะวางพรมเปอร์เซียโบราณลวดลายละเอียดผืนหนาทำมาใหญ่นัก ลวดลายนั้นดูคุ้นตาสำหรับเธอที่เคยเรียนด้านประวัติศาสตร์ศิลปะ

โต๊ะนั้นมีลักษณะเหมือนโต๊ะหมู่บูชาที่บ้านเธอและมีกล่องไม้หลายใบวางอยู่ รวมไปถึงผอบขนาดต่าง ๆ กันไป หญิงสาวค่อย ๆ เปิดดูทีละอัน

ด้วยความสงสัยใคร่รู้ ไหน ๆ ก็ไหน ๆ แล้วถึงคิดให้หัวแตกตายก็คงหาคำตอบในเรื่องที่เกิดขึ้นได้ยาก ในเมื่อมีโอกาสได้มาพบเห็นของจริงที่เคยแต่อ่านจากตำราเช่นนี้ก็ควรจะซึมซับรับประสบการณ์แปลกใหม่เหล่านั้นเสียให้เต็มที่ อย่างน้อยก็คงจะดีกว่านั่งซึมกะทือหายใจทิ้งไปวัน ๆ

กลิ่นหอมที่ลอยออกมาจากผอบทำให้รู้ว่าเป็นเครื่องประทีนผิว บางผอบก็มีน้ำมัน บางผอบก็มีแป้งเม็ดแป้งผง และน้ำอบ กลิ่นนั้นหอมเย็นเหมือนคุณยายนวลจนคนอยากรู้อยากเห็นถึงกับตาละห้อยด้วยคิดถึงคนที่บ้านจับใจ

เมื่อมองกระจกทองเหลืองตรงหน้าก็พบกับดวงตากกลมโตที่สลับประสานมาจนเธอต้องโน้มหน้าเข้าไปมองตัวเองในตอนนี้ให้ชัดตาอีกครั้ง วงหน้าผุดผาดงงามไปทุกสัดส่วนนั้นงามจนชวนตะลึง คิ้วเรียวรับกับดวงตาโตเปลือกตาสองชั้นชัดเหมือนถูกกรีดมา ขนตางอนยาวเป็นแพทำให้ดูหวานจนแทบหยาตหยด และแววตาใสเป็นประกายเด่นชัดแว่วแววทั่ว ๆ ที่กระจกทองเหลืองแจ่มชัดสู้กระจกในยุคของเธอไม่ได้เลย

จมูกโด่งได้รูปกับริมฝีปากอímติ่งแทบปริดูยั่วชวนอยู่ในที ฟันขาวสวยนี้ก็ผิดแปลกไปจากคนอื่นที่เธอเพิ่งพบเห็นเมื่อครู่ ลูกคางกลมกลิ้งเสริมให้วงหน้านั้นงดงามจนแทบลืมหายใจ ที่ดูชัดตาเธอเห็นจะเป็นทรงผมเพราะปีกผมที่ถูกกันรอบเห็นรอยขีดจนดูตลก ความยาวประบ่า่นั้นกำลังดีเมื่อเอามือจับก็รู้สึกว่าจะเหนียวเล็กน้อย ทว่ามีกลิ่นหอมตุ ๆ เก๋ ๆ คล้ายยามที่เธออยู่ในห้องพระที่บ้าน สวยแบบโบราณ สวยเด็ดขาด สวยสุดใจ ใช้ได้หมดสำหรับสิ่งที่เธอเห็นตรงหน้า

“อย่างน้อยก็หอมแล้วก็สวยเลิศออกอย่างนี้ ทน ๆ เอาหน่อยละกันนะ ถ้ามาได้เราก็ต้องกลับได้สิน่า!” หญิงสาวพึมพำให้กำลังใจตัวเองเบา ๆ

เสียงฮือ ๆ จากบ่าวทั้งสองยังคงดังเข้ามาเป็นระยะ ๆ แต่คราวนี้ ทั้งคู่กลับเอามืออุดปากตัวเองไว้อีกชั้น ด้วยกลัวว่าหากเสียงดังไปจะโดน หวายตามคำของหมื่นสุนทรเทวา เสียงนั้นทำให้เกศสุรางค์ต้องหันไปมอง พลังสงี่ยมให้และเริ่มต้นถามไถ่เพื่อสานสัมพันธ์ก่อนที่จะต่อกันไม่ติด มากไปกว่านี้

“เธอสองคนซื้ออะไรกันบ้าง” นางผินและนางแย้มรู้สึกเหมือนลม หายใจจะขาดเป็นห้วง ๆ เมื่อได้ยินเสียงพูดเสียงถามที่แปลกประหลาดนั้น

“ฮือ...ข้าเจ้าซื้อฮิมเจ้าคะ สะ...ส่วนอีกคนนี่ ซื้อฮิมแย้มเจ้าคะ เจ้าแม่ อย่างหลอกอย่างหลอนบ่าวเลยนะเจ้าคะ”

เกศสุรางค์หัวเราะเบา ๆ เมื่อได้ยินว่าอีกฝ่ายยกให้เธอเป็นเจ้าแม่ ไปเสียแล้ว และหากเธออยากอยู่รอดปลอดภัยจากหยาของหมอผี เธอ คงต้องพูดจาให้สองคนนี้เลิกกลัวเธอเสียก่อน

“ฮิม...หลอกอะไรละ ข้ายังไม่ได้ตายสักหน่อย” นางแย้มได้แต่นั่ง พนมมือตัวสั่นน้ำตาไหลพราก

“แม่นายท่านยังไม่ตายอะไรได้เจ้าคะ ยามนั้นตะวันดับกลางแจ้ง ราวเกิดอาเพศบ่าวดูแล้วแม่นายท่านไม่หายใจแลเป็นเช่นนั้นหลายเพลา จน...จนบ่าวกับฮิมกำลังจักไปแจ้งต่อแม่นายจำปา แม่นายท่านจึงได้ ขยับตัว...” นางผินที่ดูจะใจกล้ากว่านางแย้มกล่าวแย้งเบา ๆ ด้วยความ กริ่งเกรง

“ดูผิดนะสิ ถ้าตายไปแล้ว ข้าจะลุกขึ้นนั่งเดินขึ้นได้ยังไง”

“แต่แม่นายท่านดูผิดแปลกไปนะเจ้าคะ”

“แปลก ฮือ...แปลกนะหรือ ก็คนไม่สบายนะ รู้สึกเหมือนจะจำอะไร ไม่ค่อยได้”

“ใช่แม่นายท่านจริง ๆ ฤาเจ้าคะ มิใช่มีผีมาสิงฤาเจ้าคะ” นางผิน

เช็ดหน้าเช็ดตาตัวเองก่อนจะเอ่ยถามด้วยความดีใจ

หลอกง่ายวู๊ย

“ผีสิงก็ต้องสิงกลางคืนสิ นี่มันกลางวันแสด ๆ แล้วตะกี้ไม่เห็นหรือที่ข้าออกไปตากแดดออกอย่างนั้น ผีจะทนแดดได้หรือ ข้าแค่ไม่สบายมาก ๆ ฟันขึ้นมาก็เลยเลอะเลือน จำอะไรไม่ค่อยได้ แต่ข้าก็คุ้นใจนะที่มีผินกับแยม จะได้ช่วยข้าฟื้นความจำยังงี้ละ” หวังเพียงว่ายุคนี้นคงมีโรคอัลไซเมอร์หรือโรคความจำเสื่อมข้ออ้างนี้จะได้อยู่ไม่ประหลาดนัก

“แต่แม่นายท่านกล่าววาจาแกล้งไปจริง ๆ นะเจ้าคะ”

“ก็นั่นละ จำไม่ได้ เนี่ยจำอะไรไม่ได้เลยงงไปหมด ผินกับแยมต้องช่วยข้านะ” เกศสุรางค์ส่งยิ้มประจบพร้อมกับเดินไปส่งมือให้กับบ่าวทั้งสองเพื่อให้เกิดความเชื่อใจ ทั้งสองแตะมือของเธอแบบกล้า ๆ กลัว ๆ จนสุดท้ายเมื่อพบกับความอุ่นของเนื่อนวลถึงได้เริ่มคลายใจ เมื่อจ้องในแววตาของผู้เป็นนายก็มองเห็นประกายที่มีได้แข็งแกร่งดังดอกจะนุมนวลยิ่งกว่าเดิมจนดูแปลกตาไปเลยด้วยซ้ำ

“แม่นายท่านของบ่าว” จากกล้า ๆ กลัว ๆ ก็โผล่เข้ามาอดแข้งกอดขาเกศสุรางค์ด้วยความยินดีจนหญิงสาวแทบตั้งตัวไม่ทัน

“อ้าว ๆ เดียวก็ล้มกันพอดี ไม่เอนานอย่าร้องไห้ ข้าไม่ได้เป็นอะไรจริง ๆ” ท่าที่จริงรักภักดีและยินดีอย่างจริงใจของทั้งสองคนทำให้เกศสุรางค์รู้สึกอุ่นใจและตื่นตันในเวลาเดียวกัน เมื่ออ่านจากสายตาของหลาย ๆ คนที่เธอได้พบเจอมาทั้งหมด สองคนนี้น่าจะเป็นคนที่เธอพึ่งพาได้มากที่สุด หลังจากแะมือของนางผินและนางแยมออกจากตัวได้ก็เริ่มตั้งต้นซักไซ้ไล่เลียงด้วยความอยากรู้ทันที

“ฉันท...เอ๊ย! ข้าชื่อการะเกด พ่อข้าคือพระยารามณรงค์แห่งเมืองสองแคว ข้าจำได้แค่นี้ละ ส่วนนอกเหนือจากนี้...ไหนลองบอกข้าสิ”

“ถูกแล้วเจ้าคะ แม่นายท่านเป็นลูกสาวคนเดียวของพระยาราม-
ณรงค์ ที่มาอยู่เรือนนี้ได้เพราะว่าเจ้าคุณพ่อของแม่นายพุฒจีบมารดาของ
แม่นายท่านเป็นลูกพี่เรียงน้องกับเจ้าคุณพ่อของออกญาโหราธิบดีเจ้าของ
เรือนนี้เจ้าคะ แลได้ไปมาหาสู่กันเสมอ พระยารามณรงค์ท่านเคยรบเคียง
บ่าเคียงไหล่กับออกญาโหราธิบดีเมื่อคราวสงครามที่เชียงใหม่แต่กาล
ก่อน จึงได้มีการพูดจาทบทวนขอแม่นายท่านให้กับลูกชายของออกญา-
โหราธิบดีอย่างไรเล่าเจ้าคะ หลังจากท่านพระยารามณรงค์และแม่นาย
พุฒจีบสิ้น ท่านออกญาโหราธิบดีผู้มีศักดิ์เป็นลุงจึงไปรับแม่นายท่านมา
ร่วมเรือนเจ้าคะ” เกศสุรางค์ฟังพลางอ้อออกไปพลางกับลำดับญาติที่ห่าง
ไกลจวบจนประโยคสุดท้ายถึงกับตาโตด้วยความนึกไม่ถึง

“ว่าอะไรนะ! จีบคุณนะหรือ” เธอไม่อยากจะเชื่อว่าการจะเกิดจะกลายเป็น
เป็นคู่หมั้นของคนหน้าดูปากคมเช่นนั้นไปได้

“กระไรกัน นี่แม่นายท่านจำมิได้เลยฤ็เจ้าคะ”

“จำไม่ได้ล่ะสิ แล้วข้ากับลูกชายออกญาโหราธิบดีรักกันหรือเปล่า”
เพียงเห็นนางผินกับนางแย้มสบตากันเกศสุรางค์ก็พอจะเดาได้ว่าคงไม่ได้
รักกันอย่างแน่นอน เห็นทีจะเป็นการจับคลุมถุงชนประเภทพ่อแม่ของทั้ง
สองฝ่ายเห็นด้วย ทั้งที่ลูก ๆ ไม่ได้เต็มใจ คงเหมือนกับเรื่องราวที่เธอเคย
ได้ยินว่าคนโบราณมักแต่งงานกันด้วยวิธีนี้ หากทำที่กระอักกระอ่วนผิ-
ดธรรมดาของบ่าวทั้งสองคนทำให้เธอเกิดความสงสัยเพิ่มเติมเข้าไปอีก

“ว่าไงล่ะ รอฟังอยู่นะ”

“แม่นายท่านชอบพอหมั้นสุนทรเทวามาก เอ่อ...มากเจ้าคะ” นั่นไง
ข้อหยาทำทำไมไม่ถูกอย่างนี้บ้างวะ

“รักเขาข้างเดียวหรือ” โอ้แม่เจ้า การจะเกิดกับเราช่างเหมือนกันอะไร
อย่างนี้ รักเขาข้างเดียวเหมือนข้าวเหนียวหนึ่ง น้ำท่วมไม่ถึงแห้งตายแห้งแก่

หากคิด ๆ ไปการะเกดยังโชคดีกว่าที่ได้เป็นตั่งคู่นั้น เธอเสียอีกเป็นได้แค่เพื่อน

“หน้าตารูปร่างอย่างช้า ที่นี้ถือว่าสวยไหม”

“งามเจ้าคะ งามมาก งามราวนางสวรรค์ หากแม่นายท่านออกจากเรือนเสียบ้างคงเลื่องลือไปหัวคู้งท้ายคู้ง”

“งาม แล้วหมื่นอะไรนั้นนะไม่ชอบคนงาม ๆ หรือ”

“มิรู้ได้เจ้าคะ” ท่าที่หลบหน้าหลบตาอ้อมแอ้มชวนให้น่าสงสัย แต่เอาเถะรู้เช่นนี้ก็ดีแค่นั้นแล้ว ยังมีอะไรอีกเยอะเยอะที่ต้องถามสองคนนี้ให้รู้แจ้ง เอาเป็นว่าค่อย ๆ ถามไถ่กันไปทีละเรื่องน่าจะดีกว่าถามทีเดียว ทั้งสองคนนี้ดูซื่อ ๆ และจงรักภักดีต่อการะเกดมาก ข้อมูลที่ได้ไม่รู้ว่าจะบิดเบือนเข้าข้างเจ้านายตัวเองไปสักแค่ไหน ไว้รอดูท่าทีจากคนรอบข้างอีกทีแล้วเล่นละครไปตามน้ำจนกว่าจะหาวิธีออกจากร่างนี้ได้ น่าจะดีที่สุด

“แล้วปกติเข้าไปไม่ออกจากเรือนเลยหรือ”

“แม่นายท่านมิใคร่สบายนัก จึงอยู่แต่ในห้องเจ้าคะ”

“อ้อ ผิดก็เลยหาอย่างนี้ใช่ไหม คนอื่นผิดคล้าย ๆ กันทั้งนั้น”

“ผิดเหมือนแม่นายใหญ่ท่านเจ้าคะ คุณย่าของแม่นายท่าน มารดาของพระยารามณรงค์เป็นคนล้าหนาเจ้าคะ”

“อ้อ ลูกครั้งนี้เองมีน่าละ” เกศสุรางค์ถอนหายใจยาวยืดก่อนจะหันไปมองกล่องไม้ที่เรียงกันด้านหลังห้อง

“นั่นกล่องอะไรจ๊ะ” ถามไปเป็นนานยังไม่ได้รับคำตอบจึงหันไปมองว่าคนสนิททั้งสองคนเป็นเชิงถาม ก็มองเห็นว่าทั้งคู่อ้าปากตาค้างมองตนอยู่เหมือนกัน

“อ้าวมองอะไรกัน”

“แม่นายท่านกล่าววาทะไพเราะเหลือเกินเจ้าค่ะ” นางแย้มส่งยิ้ม
ชื่อ ๆ ให้จนเกศสุรางค์ต้องยิ้มตอบ ออดไม่ได้ที่จะเวทนาคนพูด ผู้ที่เป็นทาส
ในสมัยนี้คงต้องรองรับอารมณ์ของนายได้ทุกรูปแบบไม่ว่าจะโหดหรือจะดี
คนเป็นทาสคงไม่มีทางเลือก

“แล้วปกติข้าพูดอย่างไรหรือ”

“แม่นายท่านกล่าววาทะแพกหูกไปมากนะเจ้าค่ะ” ท่าที่เป็นกังวล
ของนางผินทำให้เกศสุรางค์ต้องบอกกับตัวเองว่าคงต้องระมัดระวังตัวใน
การพูดมากกว่านี้เสียแล้ว

“แล้วข้าเคยพูดเยี่ยงใดละ”

“ไม่มีอันใดดอกเจ้าค่ะ กล่าวเยี่ยงนี้ก็ดีแล้วเจ้าค่ะ” จากคำพูดนี้
ทำให้เกศสุรางค์พอจะทราบแล้วว่าต่อให้จับปากแม่สาวใช้ทั้งสองคนนี้
คงไม่กล้าว่ากล่าวตำหนิเจ้านายตัวเองแน่นอน

“เอ้า งั้นก็ตอบได้แล้วนี่กล່องอะไร”

“เดี๋ยว⁵ เจ้าค่ะ มิใช่กล່อง” นางแย้มแย้งคำเบา ๆ

“เดี๋ยว?”

“เดี๋ยวใส่ของไม่มีฝาครอบแต่มีดินเชิงเจ้าค่ะ มีหลายขนาดนัก ถ้า
เป็นเตียบเล็กเตียบพริ้วก็มีฝายอดด้วยเจ้าค่ะ ส่วนข้าง ๆ นั้นเป็นหีบมี
หลายอย่าง มีทั้งหีบญี่ปุ่น แบบนี้เจ้าค่ะหีบญี่ปุ่นจะมีดินเชิง และมีหีบลิ้น
จ๊กมีลิ้นชักแบบนี้ละเจ้าค่ะ” นางผินอธิบายพร้อมชี้ให้ดูอย่างคล่องปาก
นางแย้มฟังแล้วถึงกับช้ำน้ำตาเหตุเพราะได้ชวนนึกไปเมื่อครั้งผู้เป็นนาย
ยังเป็นเด็กตัวน้อยช่างเจรจาก็ถามไถ่คล้อยล้นเช่นนี้ หากเมื่อโตขึ้นมา
วาทะถามไถ่ขอเลาะก็กลับกลายเป็นเสียสิ้น

⁵ ภาษาละโล่ของคล้ายพานใบใหญ่

เกศสุรางค์เดินเข้าไปก้มมองสิ่งที่คิดว่าเป็นกล่องไม้อันใหญ่นั้น ใกล้เคียง ๆ ก็พบว่าลักษณะเดียวกับที่นางผินและนางแย้มบอกนั้นเหมือน ต้นไม้ใหญ่ทั้งต้นที่ถูกขุดควักเนื้อไม้ตรงกลางออกไม่ลึกนักและเกลาให้เป็นรูปสี่เหลี่ยมแต่มีขาสูง หรือตีนเชิงดังที่นางผินบอก ด้านในบรรจุอะไรบางอย่างเป็นถุง ๆ อยู่หลายถุง แล้วยังมีหีบทองหีบเงินใบเล็กด้านในใส่หมากพลูแห้ง ๆ ไว้พร้อมเต้าปูนมีดเจียนหมาก เมื่อเธอได้เห็นหมากพลูก็พาให้นึกถึงพันด้า ๆ ของผู้คนยุคนี้

“เออจริงด้วย ทำไมพันข้าถึงได้ข่าวไม่ด่าเหมือนของคนอื่น”

“แม่นายท่านย่นหมากเจ้าค่ะ กินแล้วเป็นผื่นบวมหายใจมิใคร่ออก มิแข็งแรงนัก บ่าวจักยอมพันให้ก็มีชมชอบ ส่วนครอบครัว⁶ นี่เป็นครอบครัวราชทานของพระยารามณรงค์อย่างไรเล่าเจ้าค่ะ” นางผินตอบค่อย ๆ แล้วก้มหน้านิ่งด้วยนึกถึงเรื่องที่เคยเสนอตัวยอมพันให้นายแล้วถูกด่าว่าตบตีด้วยความไม่พอใจเมื่อครั้งกระโน้น ส่วนเกศสุรางค์ผู้ไม่รู้เรื่องราวก็มองหีบหมากพลูนั้นพร้อมกับจำไว้ในใจว่าสิ่งนี้เรียกว่า ‘ครอบครัว’ ก่อนจะเอ่ยปากถามต่อถึงเรื่องราวของการกระเถิบ

“แล้วเมื่อไหร่ข้าจะได้แต่ง เออ...ออกเรือนใหม่ ออกเรือนไปกับหมื่น...หมื่นอะไรนะ”

“หมื่นสุนทรเทวาเจ้าค่ะ”

“นั่นละ เมื่อไหร่จะ”

“ถาม...เอียงนั้นได้อย่างไรเจ้าค่ะ” เสียงอ้อมแอ้มของนางแย้มแย้มออกมาอย่างกึ่งเกรง

“อ้าว...ถามไม่ได้หรือ ข้าเองก็น่าจะมีอายุพอที่จะแต่งงานออกเรือน

⁶ หีบหมาก

“ได้แล้วนี่”

“เจ้าคะ แม่นายท่านอายุสิบหกปีแล้วเจ้าคะ”

“อะไรนะ สิบหกปีเอง งั้นอย่าเพิ่งแต่งเลย รออีกสักห้าหกปีถึงจะดี”

ผู้พูดพูดอย่างคล่องปากเพราะคิดว่าไม่ใช่เรื่องของตัวเอง มือก็จับสิ่งของในเตียบขึ้นมาดูอย่างสนใจสนอกสนใจ

“ใช่! ได้อย่างไรเจ้าคะ หากแม้ว่าเกินยี่สิบปี ยังไม่ออกเรือนก็เท่ากับเป็นสาวเทื่อ หาผู้แต่งมิได้นะเจ้าคะ”

“ก็ขึ้นคนไหน ไม่ต้องแต่งอยู่คนเดียวก็ได้ นี่ลุงอะไรจ๊ะ” สองสาวถึงกับหันมามองหน้ากันด้วยความงุนงง เพราะโดยปกติแล้วนายของตนจะรำพึงรำพันต้องการจัดงานแต่งให้ใหญ่โตกับหมั้นสุนทรเทวาและทำทุกวิถีทางให้ท่านหมั้นมาสนใจตนแต่นี่กลับถามไถ่ด้วยเสียงธรรมดาไม่น่าสนใจยังไม่สนใจเท่าที่ควรเสียอีกด้วย

“ลุงเบี้ยเจ้าคะ”

“เงินนะหรือ”

“เจ้าคะ” หากจำไม่ผิดนอกจากการจะบอกให้เธอมาใช้ร่างแล้วยังบอกยกสมบัติทั้งหมดให้เธอด้วย เพราะฉะนั้นคงไม่ผิดหากเธอจะรู้ดู เกศสุรางค์ยิ้มกว้างอย่างซุกซนก่อนจะล้วงไปในถุงก็พบว่า เป็นหอยเบี้ยจั่น ซึ่งเท่าที่เธอเคยศึกษามาหอยเบี้ยจั่นเป็นหนึ่งในหอยทั้งแปดประเภทที่ใช้ในการจับจ่ายซื้อข้าวของได้ ถุงอื่น ๆ มีน้ำหนักเยอะกว่าเมื่อล้วงดูก็พบว่าเป็นเงินพดด้วงขนาดต่าง ๆ แยกกันไปตามแต่ละถุงที่มีจำนวนหนักถุง

เกศสุรางค์มองเงินพดด้วงในมือด้วยสีหน้าตื่นเต้น ใครจะไปเชื่อว่าเธอจะได้มาสัมผัสเงินพดด้วงใหม่ ๆ มีลวดลายตราประทับประจำแผ่นดินและตราพุ่มข้าวบิณฑ์ประจำรัชกาลชัดเจนแทนที่จะจ้องมองผ่านตู้แก้ว

ในพิธีอภิเษกอย่างเช่นแต่ก่อน แล้วยังการนุ่งห่มจีบหน้านางเช่นนี้ ทรงผมแบบนั้น กับพิมพินิยมที่อวบ ๆ อีกเล่า ถ้าเธอย้อนกลับมาทั้งตัวไม่ใช่เอาดวงวิญญาณมาแทรกร่างคนอื่นรับรองว่าใคร ๆ ในยุคนี้จะต้องเห็นว่าเธองามสุด ๆ เพราะอวบอ้วนพีเสียอย่างนั้น ทุกอย่างเหมือนหมุนย้อนมาให้เธอได้พบเห็นช่วงมหัศจรรย์พันลึกน่าทึ่งจริง ๆ จะว่าไปผู้หญิงที่เธอครอบครองร่างอยู่อย่างการะเกดก็คงเรียกว่าผอมกะหร่องซีไรต์ ว่าแต่ยุคนี้จะเป็นอยุธยาสมัยไหนกันนะ

“ตอนนี้ท่านใดเป็นพระเจ้าอยู่หัวละพี่ผิน” นางผินอ้าปากพะงาบ ๆ เมื่อได้ยินสรรพนามที่เกศสุรางค์เรียกตนก่อนจะยิ้มอย่างปลอบปล้มใจ น้ำตาคลอโดยที่ตนพูดไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าได้พูดสิ่งใดให้นางผินตื่นตันถึงขนาดนั้น

“สมเด็จพระนารายณ์เจ้าค่ะ”

พระนารายณ์มหาราช!

“ครองราชย์มาได้กี่ปีแล้วหรือพี่ผิน”

“ข้าเจ้า...มิรู้ได้เจ้าค่ะ” เกศสุรางค์ฟังแล้วก็ให้อึ้ง หากเมื่อคิดว่างานผินเป็นแค่ทาสในเรือนคงไม่ค่อยรู้เรื่องราวการบ้านการเมืองมากนัก คนที่เธอน่าจะถามเรื่องนี้แล้วได้ความมากกว่าน่าจะเป็นหมื่นสุนทรเทวา หรือไม่กี่ออกญาโหราธิบดีเสียมากกว่า

หญิงสาววางถุงเงินไว้ที่เดิมก่อนจะมานั่งครุ่นคิดค้นความรู้ทั้งหมดที่ตัวเองเคยอ่านและศึกษาเกี่ยวกับสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ทว่าทุกอย่างก็มิได้แจ่มชัดเท่าที่ควร ทั้งนี้ทั้งนั้นก็อดนึกครึ้มอกครึ้มใจไม่ได้เพราะไม่ว่าจะอ่านนวนิยายเรื่องใด ผู้ที่ได้ย้อนเวลามาเช่นนี้ก็ล้วนแล้วแต่เป็นนางเอกของเรื่อง แล้วจู่ ๆ ตนก็มาเป็นคล้าย ๆ นางเอกเช่นนี้จะไม่ให้นึกปลาบปล้มได้อย่างไร นางเอกเสียวนะโว้ย หึ ๆ

ความคิดคร่ำใจที่บรรเจิดนั้นหยุดชะงักเมื่อนึกขึ้นได้ว่าตนไม่ได้ ย้อนมาแบบทั้งตัวหากมาเพียงดวงวิญญาณที่มาสิงร่างของคนอื่นเสียนี้ มีหน้าซ้ำยังถูกดวงวิญญาณของการเกิดฝากฝังให้มาทำความดีและ ทำบุญไปให้อีกด้วย ทั้งหมื่นสุนทรเทวาผู้นั้นก็คงไม่ได้เป็นพระเอกแน่ ๆ เพราะพระเอกควรจะต้องตกหลุมรักนางเอกทันทีที่เห็นสี แต่ดูเหมือนจะ เกลียดทันทีที่เจอ รังสีความเกลียดชังแผ่กระจายมาให้เห็นในทุกแววตา และทุกคำพูดเสียด้วย แล้วยังมีข้อขัดข้องที่ว่าเธอยังคล้าย ๆ จะมีเรื่องฤทธิ์ อยู่ในหัวใจอีก

กิริยาประเดี๋ยวยิ่งประเดี๋ยวขрімของเกศสุรางค์ที่คิดเพื่อเจ้าอนุวราย ไปเองคนเดียวสร้างความกังวลให้นางผินและนางแย้มอย่างมากมาย จน อดนึกไม่ได้ว่าแม่นายของพวกตนอาจจะวิปลาสจริงดังคำเล่าลือถึงอิทธิฤทธิ์ ของมนต์กฤษณะกาลิที่มีว่าผู้ใดก็กล่าวกันว่าศักดิ์สิทธิ์เป็นที่สุด